

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๔๗๔/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๒๖/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๘ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง

<p>นายรังสรรค์ แสงสุข โดยนางวิมลฐา แสงสุข ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย</p>	<p>ผู้ฟ้องคดี</p>
<p>สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๑ เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๒ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓</p>	<p>ผู้ถูกฟ้องคดี</p>

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๙๑๙/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๑๘๒๗/๒๕๖๐

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง
แก่ผู้ฟ้องคดี ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น
ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม
กฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี เป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง
ในการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง
และในการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้ผู้ได้รับการขยายอายุราชการได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่อ
อายุราชการดังกล่าว อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/จึงมีคำสั่ง...

จึงมีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ก.พ.อ.พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ศธ. ๐๕๐๙.๖ (๓.๙)/๘๓๑๔ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยมีกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ดังนี้ ข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีการจ้างเหมาก่อสร้าง อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับอนุมัติงบประมาณจาก กระทรวงการคลังให้ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงดำเนินการจ้างออกแบบอาคารดังกล่าว โดยวิธีคัดเลือกแบบจำกัดข้อกำหนด ตามประกาศของ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๙ จากนั้นมหาวิทยาลัยรามคำแหงตกลงจ้าง บริษัท เทสโก้ จำกัด และบริษัท อีสตานา อาร์คิเทค จำกัด ให้เป็นผู้ออกแบบอาคาร เป็นอาคาร สูง ๗ ชั้น และ ๑๗ ชั้น มีทางเดินเชื่อมอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน และประกวดราคาจ้างเหมา ก่อสร้างอาคารตามแบบ ในการประกวดราคาครั้งแรกมีผู้ประกวดราคาเสนอถูกต้องตามเงื่อนไข เพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคาและทำการประกวดราคาใหม่ ในการประกวดราคา ครั้งที่สองมีบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งมีคุณสมบัติถูกต้องเสนอรายละเอียดตามประกาศประกวดราคา เมื่อเปิดซองประกวดราคา และต่อรองราคาค่าจ้างแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้อนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมีหนังสือแจ้งสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติงบประมาณ ก่อสร้างอาคารดังกล่าว สำนักงบประมาณแจ้งว่าไม่สามารถอนุมัติเงินงบประมาณสร้างเป็นอาคาร ส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น เพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรมที่เปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจได้ เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้า และจะต้องเสียงบประมาณต่อเนื่อง ในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงถอนเรื่องคืนแล้วพิจารณา เปลี่ยนแปลงอาคาร ๗ ชั้น ส่วนที่เป็นสถานที่สอนวิชาการจัดการโรงแรมเป็นอาคารเรียนรวม ๘ ชั้น ตามวัตถุประสงค์การก่อสร้างอาคารให้เป็นอาคารเรียนเช่นเดิม จากนั้นได้มีการเรียก บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาต่อรองราคาใหม่ ในที่สุดบริษัทยอมลดราคาลงเหลือ ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาที่เหมาะสมและไม่สูงกว่าราคากลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงมีหนังสือแจ้งข้อตกลงไปยังสำนักงบประมาณ พร้อมส่งแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย สำนักงบประมาณพิจารณาแล้ว อนุมัติให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ตามหนังสือ ที่ นร. ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเสร็จถูกต้องตามสัญญาทุกประการ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ สำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับหนังสือร้องเรียนกล่าวหาว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงประกวดราคาจ้างเหมา

/อนุมัติว่าจ้าง...

อนุมติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคาร แต่ยังมีได้ลงนามในสัญญา ก็ได้มีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคาโดยมิได้ยกเลิก การประกวดราคา และให้บริษัทที่ชนะการประกวดราคามาเสนอราคาใหม่ ทำให้เกิดความเสียเปรียบได้เปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีมูลความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและมีมูลความผิดอาญา ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ ซึ่งการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อรับคำร้องเรียน ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๖๗/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ ให้ตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง แล้วมีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อไต่สวนข้อเท็จจริง และแจ้งคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่คัดค้าน ต่อมา เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ว่า มีเหตุโกรธเคือง ขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีอยู่หลายประการ เช่น นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย โกรธเคืองขัดแย้ง กับผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการร้องเรียนและฟ้องร้องเป็นคดีอยู่หลายคดี มีการร้องเรียนต่อสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง เลื่อนขั้นเงินเดือน และ นายปรีชา กสิกรเศรษฐ์ เคยเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งให้นายปรีชาออกจากราชการ จากนั้นนายปรีชาได้เป็นเจ้าหน้าที่ สำนักงาน ป.ป.ช. ทำหน้าที่เป็นหน้าห้องของนายวิชัย นายปรีชาได้ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหง กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกลั่นแกล้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับหนังสือคัดค้านของผู้ฟ้องคดีแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงมิได้เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้สอบสวนข้อเท็จจริง ตามข้อร้องเรียนก่อน และการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้ให้เหตุผลตามข้อคัดค้าน เป็นการจงใจให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การประชุมและลงมติโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมากในการประชุมครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ วาระที่ ๔.๑๘ จึงขัดต่อ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๕ ข้อ ๒๕ และข้อ ๒๙ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลจริยธรรมคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้าราชการ และลูกจ้าง สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ และในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งดังกล่าว นายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. ได้ทำความเห็นเสนอต่อที่ประชุมเป็นข้อสังเกตเพื่อประกอบการ พิจารณาวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีระเบียบข้อบังคับใดๆ ในการประชุมของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่กำหนดให้กรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำความเห็นเสนอต่อที่ประชุม การที่นายวิชัยกระทำการดังกล่าวเป็นการชี้ให้เห็นเจตนา ซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดีและ

/เป็นสิ่งที่...

เป็นสิ่งที่ผู้เป็นกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยเรื่องที่จะมีผลต่อผู้ฟ้องคดีกระทำมิได้ การกระทำของนายวิชัยเป็นการกระทำที่ไม่สุจริตยุติธรรม มีผลโน้มน้าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมากมีความเห็นตามที่นายวิชัยนำเสนอว่าการเปลี่ยนแปลงอาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น ที่เป็นส่วนปฏิบัติการวิชาการจัดการโรงแรมเป็นอาคารเรียนรวม ๘ ชั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงข้อสาระสำคัญในรายละเอียด อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นอาคารที่มีวัตถุประสงค์ใช้สอยในการศึกษามีอาคารสูง ๗ ชั้น และ ๑๗ ชั้น มีทางเชื่อมต่อกัน อาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น มีบางส่วนออกแบบมาเพื่อใช้เป็นสถานศึกษา เป็นห้องพักลักษณะเหมือนโรงแรมสำหรับเป็นห้องปฏิบัติการวิชาการจัดการโรงแรม ซึ่งเปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา ฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงแบบภายในอาคาร ๗ ชั้น จากห้องพักเป็นห้องเรียน ห้องบรรยายและห้องธุรการโดยมิได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปทรงอาคารภายในแต่อย่างใด และยังมีวัตถุประสงค์ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเช่นเดิม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงอาคารลักษณะดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์ จากเพื่อเป็นกิจการโรงแรมเป็นกิจการเรียนเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ จึงเป็นการตีความอันมีลักษณะมุ่งเอาผิดกับผู้ฟ้องคดี มิได้ตั้งอยู่บนความบริสุทธิ์ยุติธรรม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมิใช่การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวมีวัตถุประสงค์คุ้มครองประโยชน์ของราชการ ในขณะที่เดียวกันมุ่งให้เกิดความเป็นธรรมสำหรับผู้เข้าประกวดราคา การพิจารณาว่า อะไรเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดจะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวัง และมีความเป็นธรรมแก่ทางราชการและผู้เข้าประกวดราคา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยโดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมดังกล่าว กลับให้ความเห็นโดยมุ่งเน้นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามที่นายวิชัยเสนอ จึงเป็นการใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต และการเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น ซึ่งมีบางส่วนใช้เป็นห้องพักสำหรับเป็นห้องปฏิบัติการวิชาการจัดการโรงแรมที่เปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ เป็นอาคารเรียน ห้องบรรยาย และสอนสำหรับนักศึกษาชั้นปริญญาตรีและปริญญาโท หากพิจารณาจากเอกสารสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระบุไว้ชัดเจนว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะการกันห้อง ส่วนพื้นและโครงสร้างมิได้เปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใด การที่คณะกรรมการประเมินทำการประเมินราคากลางใหม่ ก่อนจะทำการเปลี่ยนแปลงอาคารส่วนที่เป็น ๗ ชั้น เป็นอาคาร ๘ ชั้น จากเดิมประเมินราคาไว้ ๖๒๙,๘๘๖,๔๘๘.๙๐ บาท ลดลงเป็น ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยไม่กระทบถึงรูปแบบโครงสร้างหลักหรืออาคารส่วนที่สูง ๑๗ ชั้น แต่ประการใด ฉะนั้น การต่อรองราคาดังกล่าวถ้าหากราคาต่ำจางสูงขึ้นอาจทำให้ทางราชการเสียหาย มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะต้องยกเลิกการประกวดราคาและกำหนดการประกวดราคาใหม่

/อันเป็น...

อันเป็นผลให้งบประมาณที่ได้รับมาจากสำนักงบประมาณต้องตกเป็นพับไปทั้งหมด ทำให้มหาวิทยาลัยต้องของบประมาณจากกระทรวงการคลังใหม่และเสียเวลาไปนับปีหรือหลายปี มหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่มีอาคารเรียนรวมใช้ในการสอน เกิดความเสียหายต่อมหาวิทยาลัย ก็จะทำให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิวนัยเช่นเดียวกัน เพื่อมิให้มหาวิทยาลัยต้องเสียหาย ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ยกเลิกการประกวดราคา แต่ใช้วิธีต่อรองราคาซึ่งเป็นการกระทำตามข้อ ๕๓ ของระเบียบ สำนักงานนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างก่อสร้าง อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มิได้กระทำโดยผู้ฟ้องคดีแต่ผู้เดียว หากแต่ทำโดย คณะกรรมการจากส่วนต่างๆ ของมหาวิทยาลัยและมีบุคคลภายนอกเป็นกรรมการ ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้สั่งการใดๆ อันมีผลให้คณะกรรมการเหล่านั้นกระทำการใดๆ ผิดต่อกฎหมายหรือขัดต่อ ระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรีหรือข้อกำหนดใดๆ ของทางราชการ ในการจัดซื้อจัดจ้าง คณะกรรมการจัดซื้อจัดจ้างต้องพิจารณากลับกรองมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนถูกต้องตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการแล้ว จึงเสนอผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิการบดีในขณะนั้นเพื่อพิจารณาอนุมัติ อีกทั้งในสำนวนการสอบสวนก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ว่าผู้ฟ้องคดีสั่งการให้กรรมการจัดซื้อจัดจ้าง ทำผิดกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับการจัดซื้อจัดจ้าง การวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยการชี้แนะ ของนายวิชัย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ขาดเหตุผล ซึ่งมูลเหตุในการเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น เป็นอาคารสูง ๘ ชั้น เกิดจากเมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำการประกวดราคาครั้งที่ ๒ แล้วทำหนังสือ แจ้งสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติการจ้างผู้ชนะการประกวดราคาพร้อมส่งรูปแบบอาคารไปด้วย ซึ่งจากคำให้การของนางสาวนิลุบล เครือณพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักอาคารและบริหารทั่วไป สำนักงบประมาณ ให้การไว้ชัดเจนว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พยานมีหน้าที่พิจารณารับผิดชอบ เกี่ยวกับงบประมาณของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ตรวจสอบรูปแบบของอาคารแล้วแจ้ง นายวิระ ทองประกอบ ด้วยวาจาตามระเบียบของสำนักงบประมาณว่าไม่สามารถอนุมัติให้ ส่วนราชการก่อสร้างโรงแรม โดยใช้งบประมาณของทางราชการและให้นำแบบไปปรับปรุง ทางมหาวิทยาลัยรามคำแหงขอถอนเรื่องคืนและส่งรูปแบบใหม่เป็นอาคาร ๘ ชั้น เป็นห้องเรียนและ ห้องประชุม เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า เหมาะสมจึงเสนอผู้บังคับบัญชาอนุมัติ ซึ่งการอนุมัติในครั้งนี้ จะต้องปรากฏทั้งรูปแบบและราคาที่ต่อรองกับบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด หากนางสาวนิลุบล เครือณพรัตน์ เห็นว่าการต่อรองราคาค่าจ้างกับบริษัทผู้ชนะการประกวดราคาโดยไม่เปิดประมูลใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดซึ่งมีผลทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ ระหว่างผู้เข้าประกวดราคา อันเป็นการต้องปฏิบัติตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ นางสาวนิลุบลย่อมไม่เสนอผู้บังคับบัญชาอนุมัติ หรือ หากผู้บังคับบัญชาพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการไม่ถูกต้องตามระเบียบพัสดุก็น่าจะไม่อนุมัติเช่นกัน การที่สำนักงบประมาณอนุมัติให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงจ้างทำการก่อสร้างอาคารดังกล่าว

/ตามหนังสือ...

ตามหนังสือ ที่ นร. ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีความมั่นใจ และเชื่อโดยสุจริตว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดหรือแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการช่วยเหลือ บริษัทผู้ชนะการประกวดราคา จึงได้ทำสัญญาจ้างก่อสร้าง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทำโดยไม่สุจริต เป็นการขัดต่อเหตุผลทั้งในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงและไม่เป็นธรรม ต่อผู้ฟ้องคดี กรณีการอนุมัติของสำนักงบประมาณ สำนักงบประมาณมีหนังสือ ที่ นร. ๐๗๐๖/๐๕๗๒๒ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๖ แจ้งไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สรุปสาระสำคัญว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ดำเนินการตามระเบียบก่อนนี้ผูกพันข้ามปี และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว สำนักงบประมาณให้ความเห็นชอบให้มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวม ๒๕ ปี ภายในวงเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ขอต้งงบประมาณ และตามสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ปรากฏว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้เข้าประกวดราคาได้แย้งร้องเรียนว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดทำให้เกิดการได้เปรียบ เสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคาแต่อย่างใด การที่คณะกรรมการประกวดราคาของ มหาวิทยาลัยรามคำแหงมิได้เรียกตัวแทนของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ที่เสนอราคา ถึง ๖๑๙,๖๕๔,๔๕๖ บาท ซึ่งเป็นราคาที่สูงมาก และบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคา ๕๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นที่ทราบของทั้งสองบริษัท และผู้ยื่นซองประกวดราคาทั้งหมด ถ้าหากเรียกบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาต่อรองส่วนที่เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ก็จะทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ประกอบกับการเสนอราคาของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอในราคาที่สูงมาก ไม่มีเหตุผล ทั้งด้านตรรกวิทยาและด้านวิศวกรรมก่อสร้างที่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด จะยอมลดราคาต่ำกว่าราคาของผู้เสนอราคาต่ำสุด การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่ดำเนินการ ประกวดราคาใหม่ นอกจากเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อยแล้ว ได้รับความจากคำให้การของ นางสาวนิลุบล ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการและบริหารทั่วไป สำนักงบประมาณว่า เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำการประกวดราคาแล้วขออนุมัติจากสำนักงบประมาณ เพื่อทำสัญญาจ้างเหมา ซึ่งจะต้องทำสัญญาก่อนสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ มิฉะนั้น เงินงบประมาณเป็นอันพับไป มหาวิทยาลัยรามคำแหงต้องเริ่มต้นกระบวนการขอต้งงบประมาณ ประจำปีใหม่ กรณีจะเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย รวมทั้งผู้ฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบและมีความผิดทางวินัย หากเปิดประกวดราคาใหม่ก็จะทำให้ ราชการเสียหาย จากข้อเท็จจริงดังกล่าวย่อมเป็นประโยชน์แก่ทางราชการในการใช้งบประมาณลดลง มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีพื้นที่ใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้นและเร็วขึ้น มิใช่การเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญ ตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด และตามที่นายวิชัยทำความเห็นเสนอต่อ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่อยู่ในฐานะผู้เสนอราคาต่ำสุด และมีใช้ผู้ชนะการประกวดราคาเพราะการเสนอราคาเฉพาะยอดรวมของราคานั้น การเปลี่ยนแปลงราคาต่อหน่วยเท่าใด สามารถตรวจดูได้จากรูปแบบก่อสร้างและใบเสนอราคาก็สามารถคำนวณราคาได้ ย่อมทำให้เห็นได้ว่าผู้เสนอประกวดราคาคำนวณอะไรบ้าง อันเป็นที่มาของราคารวม ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงขัดกับเหตุผลและข้อเท็จจริง และตามที่นายวิชัยเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาสูงกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ถึง ๒๕ ล้านบาท แสดงว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มีความมั่นใจพอสมควรว่าเป็นราคาต่ำสุดที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอ เป็นราคาที่คำนวณมาตัดราคา จึงทำให้บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่สามารถมีกำไร และไม่อาจเสนอราคาว่าจ้าง ถ้าหากบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ได้รับการเสนอว่าจ้าง คณะกรรมการพิจารณาผลประกวดราคาต้องจ้าง บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งเป็นผู้เสนอราคาต่ำลำดับถัดไป แต่การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดซึ่งมีผลให้บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มีโอกาสเสนอราคาใหม่แต่เพียงผู้เดียว เช่นนี้ โอกาสของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ที่จะได้รับการว่าจ้างต่อเมื่อ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ยอมรับเท่านั้น และโอกาสเช่นนี้ ย่อมไม่เกิดขึ้น เป็นการทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันในระหว่างผู้เสนอราคานั้น ตามความเห็นดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เรียก บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริงข้างต้น เป็นการคาดหมายคาดคะเนโดยปราศจากข้อเท็จจริงในการสอบสวน และการที่คณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำความเข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ เป็นความเห็นที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพิจารณามูลค่าการเปลี่ยนแปลงกับมูลค่าของราคากลาง ขณะทำการประกวดราคา จะเห็นว่า ราคากลางขณะประกวดราคา จำนวนเงิน ๖๒๙,๘๘๐,๔๘๘.๙๐ บาท ลดลงเป็นราคา ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท เป็นการปรับลดลงเล็กน้อย คือ จำนวน ๕,๙๘๕,๖๑๐.๒๙ บาท ราคาผู้ชนะการประกวดราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เปลี่ยนเป็น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ลดลง ๖๘๐,๐๐๐ บาท เท่ากับ ๐.๑๑๕ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น ประกอบกับบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ก็ได้คัดค้านหรือร้องเรียนว่าทำให้ได้เปรียบเสียเปรียบกัน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงทำให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ ทั้งข้อเท็จจริงในสำนวนก็ไม่ปรากฏว่ามีการเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลใดหรือมีข้อเท็จจริงใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นและไม่มีความเป็นธรรม เมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้รับการชี้มูลความผิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คณะกรรมการการอุดมศึกษาต้องนำสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย และหากไม่เห็นด้วยกับการชี้มูลความผิด

/ของผู้ถูกฟ้องคดี...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ต้องทำความเห็นโต้แย้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทบทวนใหม่ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องเป็นผู้ออกคำสั่ง จึงต้องแสดงความสุจริตในการพิจารณาวินิจฉัยให้ปรากฏไว้ และการที่จะวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น จะต้องนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง มาประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคท้าย มาพิจารณาองค์ประกอบการกระทำความผิด ซึ่งจากข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการใดอันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่บ่งชี้ว่าเป็นการกระทำโดยมีเจตนาทุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและขัดต่อมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อกล่าวหาที่สอง กรณีการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้เกษียณอายุราชการในปิงบประมาณ ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และนางรำไพ สิริมนกุล ทำให้บุคคลทั้งสองได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนการต่อหรือขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี และนางรำไพ สิริมนกุล ดำเนินการโดยสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ถูกต้องตามกฎหมาย หลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนดทุกประการ โดยที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๓ วรรคสอง และวรรคสาม กำหนดให้อธิการบดีจะพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุต่างๆ แต่มีใช้เหตุเพราะเกษียณอายุราชการ ดังนั้น การดำรงตำแหน่งอธิการบดีของผู้ฟ้องคดีหลังจากเกษียณอายุราชการก็สามารถทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยืนยันว่าสามารถดำรงตำแหน่งได้ การที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงสรรหาผู้ฟ้องคดีให้ทำหน้าที่อธิการบดี และต่อมาได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีอีกวาระหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ขณะนั้นพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ใช้บังคับอยู่ มาตรา ๑๙ มิได้ห้ามข้าราชการพลเรือนในสถาบันการศึกษาที่ได้รับการต่ออายุราชการดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทบริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่นที่ ก.พ.อ. กำหนด แต่ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๙ ในฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๗ และบัญญัติใหม่ให้มีข้อห้าม

/ดำรงตำแหน่ง...

ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่มีผลย้อนหลังและผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งอธิการบดีไปแล้ว เป็นเวลาปีเศษ จึงไม่มีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะเห็นว่าการต่อหรือขยายอายุราชการและดำรงตำแหน่งอธิการบดีในเวลาเดียวกันเป็นการเอื้อประโยชน์แก่กันโดยมิชอบในการเข้าสู่ตำแหน่งของอธิการบดี ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีไว้ชัดเจน และข้อบังคับของมหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนดถึงการได้มาซึ่งอธิการบดีต้องดำเนินการสรรหา จึงมีผลทำให้ผู้ที่จะเป็นอธิการบดีไม่อยู่ในบังคับว่าต้องเป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือเป็นข้าราชการที่เกษียณอายุแล้ว และในอดีตเคยมีการสรรหาและมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกำธร พันธุ์ลาภ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและเกษียณอายุราชการแล้วเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนั้นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีหลังจากเกษียณอายุหลังปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับค่าตอบแทนตำแหน่งอธิการบดีมิใช่เงินเดือน แต่เป็นค่าตอบแทนตามพระราชกฤษฎีกาการได้เงินประจำตำแหน่งของข้าราชการซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ จากสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดให้เห็นว่าการต่อหรือขยายอายุราชการของผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นไปตามกฎหมาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติในการต่อหรือขยายอายุราชการ การต่อหรือขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีมิได้ทำเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีสามารถดำรงตำแหน่งอธิการบดีต่อไปได้หลังจากเกษียณอายุราชการแต่อย่างใด แต่เหตุที่ต่ออายุราชการให้ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงต้องการอาจารย์สอนนักศึกษาและทำวิจัยเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และหลังจากผู้ฟ้องคดีได้รับการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือเวียนถึงมหาวิทยาลัยรามคำแหง แจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าไม่สามารถดำรงตำแหน่งผู้บริหารได้ ผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่าการต่ออายุหรือขยายอายุราชการเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย และหลังจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับหนังสือเวียนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ยกเลิกการขยายอายุราชการของผู้ฟ้องคดีและนางรำไพ สิริมนกุล เพื่อขจัดปัญหาข้อโต้แย้ง ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินที่เป็นผลมาจากการขยายอายุราชการคืนมหาวิทยาลัยทั้งหมดทันที การสรรหาและแต่งตั้งอธิการบดีและการต่อหรือขยายอายุราชการกระทำโดยสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้ดำเนินการโดยลำพัง หากแต่ดำเนินการโดยคณะกรรมการสภาและบุคคลที่เกี่ยวข้องนับร้อยคน นับตั้งแต่คณะนิติศาสตร์ต้องการอาจารย์สอนและทำวิจัย อนุกรรมการสามัญประจำมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้พิจารณาข้อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ จนถึงสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงผู้ใช้ดุลพินิจสุดท้ายก็เห็นชอบก่อนนำเสนอเพื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ในสำนวนการสอบสวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดว่าบุคคลและคณะบุคคลดังกล่าวกระทำการโดยมิชอบขัดต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับใด

/ในแต่ละ...

ในแต่ละขั้นตอนที่นำเสนอหรือมติที่ประชุมของคณะกรรมการดำเนินการสรรหา อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดทำให้เข้าใจหรือเชื่อว่าเป็นการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีให้ได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวกที่ถูกชี้มูลความผิด เป็นการกระทำโดยสุจริต โดยเปิดเผย เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่วนมาก ที่ ศธ. ๐๕๐๙/ว.๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ในสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีทุจริต พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุจงใจ หรือมีเจตนาทุจริตหรือประพฤตินิยมชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งลงโทษโดยอาศัยคำชี้มูลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพียงอย่างเดียวโดยไม่พิจารณาเนื้อหาสาระในสำนวนสอบสวน คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถ้าหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเนื้อหาสาระในสำนวนสอบสวนแล้วจะเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการอายุครบ ๖๐ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ การกระทำทางวินัยเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย อาจถูกดำเนินการทางวินัย เพราะมีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก่อนพ้นจากราชการได้ แต่ต้องดำเนินการทางวินัยภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พ้นจากราชการ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ การดำเนินการกล่าวหาและไต่สวนของ คณะอนุกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิใช่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงถือไม่ได้ว่าผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามประกาศของ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการไปแล้วอันมิใช่เพราะเหตุตาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีดำเนินการสั่งลงโทษแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นการดำเนินการทางวินัยเกินกว่า ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ เนื่องจากอายุครบ ๖๐ ปี คำสั่งลงโทษดังกล่าวจึงขัดกับมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำวินิจฉัยของอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งสองคณะที่อยู่ในสำนวนการสอบสวนทั้งสองเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของ คำฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดี และจากสำนวนการสอบสวนปรากฏชัดว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือที่ ปช.๐๐๑๓/๘๗๖๔ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือแล้วปล่อยเวลาล่วงเลยถึง ๓ ปี ๓ เดือน จนกระทั่งวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงมีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี การสั่งลงโทษทางวินัยมิได้เป็นไปตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงเป็นคำสั่งที่ขัดต่อกฎหมาย และตามที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

ในสถาบัน...

ในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันองค์กรต่างๆ รวมทั้งองค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ต้องปฏิบัติ ซึ่งองค์กรพิจารณาอุทธรณ์ในที่นี้หมายถึง ก.พ.อ. กรณีการกระทำผิดฐานทุจริตต่อตำแหน่งราชการ คณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ มีมติแนวทางลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการควรไล่ออกจากราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร.๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ยังคลาดเคลื่อนต่อเหตุผลทางกฎหมาย แม้สำนักงาน ป.ป.ช. เป็นองค์กรอิสระ แต่อยู่ในฝ่ายบริหาร มิใช่ฝ่ายตุลาการ การชี้มูลเป็นเพียงความเห็นว่ามีคามผิดทางวินัย การที่ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาลงโทษต้องคำนึงถึงหลักกฎหมายเบื้องต้นว่าคำชี้มูลถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความถูกต้องยุติธรรม หรือมีความเที่ยงธรรมหรือไม่ แม้กฎหมายจะกำหนดว่าสำนวนการสอบสวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ตาม แต่การชี้มูลต้องถูกต้องชอบด้วยเหตุผลทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ส่วนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อ ก.พ.อ. ได้ตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง การที่กฎหมายกำหนดให้อุทธรณ์ได้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่าการชี้มูลไม่ชอบด้วยเหตุผลทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างไร ดังนั้น ก.พ.อ. จะต้องพิจารณาว่าการสอบสวนทางวินัยนั้นชอบด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพียงใด หากจำเป็นต้องนำเอาเฉพาะการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าต้องปฏิบัติตามคำชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะผูกพัน ก.พ.อ. ก็แต่เฉพาะการชี้มูลที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น การชี้มูลที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่อาจผูกพัน ก.พ.อ. ให้ต้องออกคำสั่งเช่นนั้น ดังนั้น ในการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.อ. ต้องทำตามหลักการและมีเหตุผลชัดเจนว่าการกระทำเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงอย่างไร มิฉะนั้น จะเป็นการคุกคามสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลดังข้อสังเกตของ ก.พ.อ. ให้ไว้ และตามที่ ก.พ.อ. เห็นว่าการกระทำผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการนั้น คณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่าควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติดังกล่าวใช้คำว่า “ควรไล่ออก” มิได้ใช้คำว่า “ต้องไล่ออก” เป็นเพียงแนวทางการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจใช้ดุลพินิจเท่านั้น ในการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในการกระทำของผู้ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากการออกคำสั่งในเรื่องนี้ เป็นอำนาจของ ก.พ.อ. มิใช่มติของคณะรัฐมนตรี การที่ ก.พ.อ. มิได้ใช้ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในสำนวนการสอบสวนมาพิจารณาเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงเป็นความเห็นที่ขัดต่อกฎหมาย ตามที่ ก.พ.อ. ให้ข้อสังเกตในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีมีความเห็นโดยสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีกับคณะไม่มีความผิดตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก.พ.อ. ก็ชอบที่จะแก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกตามคำสั่ง

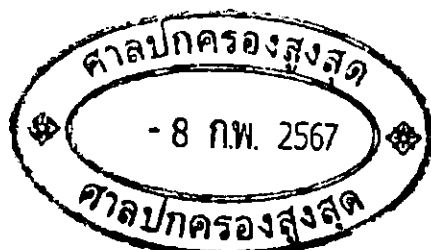

ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นคำสั่งปลดออกได้ แต่ ก.พ.อ. และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้ทำไม่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมากชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยปราศจากข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ว่าผู้ฟ้องคดีทำการโดยทุจริตหรือมีมูลเหตุจูงใจหรือประพฤตินิยมชอบแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ การพิจารณาหรือชี้มูลว่าผู้ใดมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง อันเป็นการคุกคามเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีเป็นผลต่อเนื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ออกข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ออกจากราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา และมีคำสั่งเรียกให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เข้ามาเป็นคู่กรณี ฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า มูลเหตุอันเป็นที่มาของการมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัดคณะนิติศาสตร์ ในฐานะอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือกระทำผิดต่อหน้าที่ราชการ ในการออกคำสั่งขยายระยะเวลาราชการให้กับ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีชอบ ทำให้บุคคลทั้งสองได้รับบำเหน็จบำนาญจากการ ต่ออายุราชการดังกล่าว เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การดำเนินการออกคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ นั้น เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ได้ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งการพิจารณา ลงโทษผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถใช้ดุลพินิจลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงได้สองสถาน

/คือ ไล่ออก...

คือ ไล่ออกหรือปลดออก แล้วแต่กรณี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว มีผลผูกพันองค์กรต่างๆ ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนระดับโทษไล่ออกจากราชการเหมาะสมหรือไม่ นั้น คณะรัฐมนตรีมีมติวางแนวทางการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ให้ไล่ออกจากราชการสถานเดียว ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ภายหลังจากที่สำนักงาน ป.ป.ช. มีหนังสือถึงสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา แจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้พิจารณาโทษทางวินัย ยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสั่งลงโทษผู้ถูกชี้มูลตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงาน ป.ป.ช. และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง หน่วยงานทั้งสามแห่งจึงมีหนังสือหารือซึ่งกันและกัน จากนั้นสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖ (๒.๑)/๑๐๘๕๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หารือการสั่งลงโทษวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๙๐ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งผลการหารือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แม้จะเป็นการออกคำสั่งเมื่อพ้นระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องก็ตาม แต่กำหนดระยะเวลาดังกล่าวก็เป็นเพียงมาตรการเร่งรัดเท่านั้น ประกอบกับยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสั่งลงโทษข้างต้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า สืบเนื่องจากมีผู้กล่าวหาร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวก ต่อสำนักงาน ป.ป.ช. โดยมีบัตรสนเท่ห์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทุจริตอนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งขณะยังมีได้ทำสัญญาจ้าง มีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคาโดยมิได้ยกเลิกการประกวดราคา แต่กลับให้บริษัทดังกล่าวทำการเสนอราคาใหม่และทำสัญญาว่าจ้างตามรูปแบบที่แก้ไข โดยสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับเรื่องเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน และแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพิ่มเติมเพื่อไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีตามข้อกล่าวหาดังกล่าว

/คณะอนุกรรมการ...

คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนตามระเบียบโดยแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาทราบ ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้าน คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวน ข้อเท็จจริงรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับข้อกล่าวหาทั้งหมดแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐาน เพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีมูลเป็นความผิด จึงแจ้งข้อกล่าวหา และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด และสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ในการเข้าร่วมพิจารณาวินิจฉัยเรื่องไต่สวน โดยอ้างว่ามีสาเหตุโกรธเคือง กับผู้ฟ้องคดีหลายประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วมีมติว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามคำคัดค้าน ดังกล่าว จึงฟังไม่ได้ว่านายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุม พิจารณาสำนวนการไต่สวน เมื่อคณะกรรมการไต่สวนได้รวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงและ จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาจากพยานหลักฐาน คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี ตามสำนวนการไต่สวนของ คณะอนุกรรมการไต่สวน ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางวินัยร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ ของกฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎทบทวน ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ และให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณา โทษทางวินัยและไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา นอกจากนี้ นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวก มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า ร่วมกันออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกโดยมิชอบ เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีกับพวก ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน เพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหา เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนได้รวบรวม พยานหลักฐานทั้งปวงและทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้พิจารณา

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐาน และมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๓๔ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยและไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาล ซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือแจ้งให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งสองเรื่องกล่าวหา

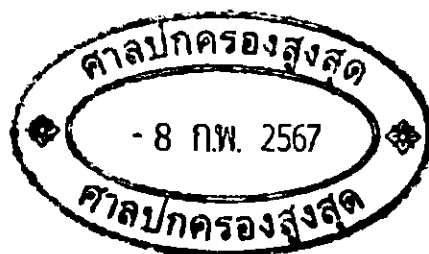
กรณีผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. นั้น ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเหตุคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี สองกรณีด้วยกัน กรณีแรกอ้างว่า นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่พอใจผู้ฟ้องคดี เมื่อมีคดีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือผู้บริหารมหาวิทยาลัยถูกฟ้องก็จะไปรวมกลุ่มกับฝ่ายที่ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหง นางกุลยาเคยร้องเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรื่องการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัย และนางกุลยาเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริหารมหาวิทยาลัยอ้างว่าถูกดูหมิ่น และผู้บริหารมหาวิทยาลัยอีกหลายคนถูกฟ้องโดยกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมกับนางกุลยา ทนายโจทก์คดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียวกับทนายที่ให้ความให้นางกุลยามาก่อน และเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๐ มีการเลือกตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการนับคะแนนนางกุลยา มีเหตุบาดหมางกับบุคคลที่สนับสนุนผู้เข้ารับการสรรหาซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับผู้เข้ารับการสรรหาที่นางกุลยาสนับสนุน แสดงว่านางกุลยามีทัศนคติที่ไม่พอใจผู้บริหาร ข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดีอ้างไม่มีส่วนใดที่แสดงว่า นางกุลยา มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัว ในบรรดาข้อเท็จจริงที่อ้างมา มีอยู่กรณีเดียวที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีเป็นส่วนตัว คือ ที่อ้างว่านางกุลยาไปฟังคำพิพากษาคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีและผู้บริหารมหาวิทยาลัยคนอื่นถูกฟ้อง ซึ่งสำหรับข้ออ้างนี้เห็นได้ว่าในฐานะประชาชนโดยทั่วไป นางกุลยาย่อมกระทำได้และไม่เป็นข้อบ่งชี้ว่านางกุลยา มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยคนหนึ่งในคดีนี้ ส่วนกรณีอื่นๆ ล้วนเป็นเรื่องระหว่างนางกุลยากับผู้บริหารคนอื่น ไม่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี ดังเช่นการร้องเรียนตามหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรีนี ที่ นร อ.๑๐๗/๒๕๔๘ นางกุลยาร้องขอต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้คณบดีคณะศึกษาศาสตร์เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจารย์ของคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งไม่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะกรณี

/การเลือกตั้ง...

การเลือกตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างก็เกิดขึ้นหลังจากผู้ฟ้องคดีพ้นตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงไปแล้ว จึงไม่มีสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องดำเนินการไต่สวนพยานหลักฐาน กรณีที่สอง อ้างว่านายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ซึ่งเป็นเลขานุการของนายวิชัย วิวิตเสวี เคยกล่าวถึงผู้ฟ้องคดีว่ากลั่นแกล้งตนและอ้างว่าเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายปรีชาได้ไปที่อาคารรัฐสภาและแสดงตนคัดค้านผู้ฟ้องคดี นั้น นายปรีชาเป็นเลขานุการของนายวิชัย มีหน้าที่ช่วยงานธุรการและไม่มีความสัมพันธ์กับนายวิชัยเป็นส่วนตัว การที่นายปรีชาทำงานร่วมกับนายวิชัยในฐานะนี้ ทศนคติของนายปรีชาที่มีต่อผู้ฟ้องคดีจะเป็นอย่างไร เป็นเรื่องระหว่างนายปรีชากับผู้ฟ้องคดีและไม่ใช้สาเหตุที่จะทำให้นายวิชัยโกรธเคืองผู้ฟ้องคดี หรือแม้แต่จะทำให้นายวิชัยมีทัศนคติต่อผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างเดียวกับทัศนคติของนายปรีชา ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนายปรีชาที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาไม่ได้แสดงว่านายวิชัยมีเหตุโกรธเคืองผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัว ดังนั้น การประชุมและลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ วาระที่ ๔.๑๘ จึงไม่ขัดต่อกฎหมายและระเบียบ ส่วนที่นายวิชัยทำบันทึกความเห็นต่อที่ประชุมเป็นข้อสังเกต เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ นายวิชัยไม่ต้องห้ามมิให้เข้าประชุมแล้ว นายวิชัยยอมเข้าประชุมและเสนอความเห็นได้และในการเสนอความเห็นดังกล่าว นายวิชัยยอมใช้วิธีนำเสนอรูปแบบต่างๆ ได้ บันทึกความเห็นของนายวิชัยจึงไม่ทำให้การประชุมและการลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งนี้ไม่สมบูรณ์แต่ประการใด

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่าอาคารเรียนรวมปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นอาคารที่ประกอบด้วยอาคาร ๒ หลัง หลังหนึ่งเป็นอาคารสูง ๑๗ ชั้น และอีกหลังหนึ่งเป็นอาคารสูง ๗ ชั้น อาคารทั้งสองหลังมีพื้นที่ต่อเนื่องกัน การเปลี่ยนแปลงเป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะแบบแปลนภายในอาคาร ๗ ชั้น โดยเปลี่ยนจากห้องพักเป็นห้องเรียน ไม่ได้เปลี่ยนส่วนโครงสร้างและรูปแบบภายนอก และถึงแม้เปลี่ยนแปลงแล้วก็ยังคงใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเช่นเดิม จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ นั้น ปัญหาขึ้นอยู่กับว่า เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับแจ้งจากสำนักงบประมาณว่าไม่อนุมัติรูปแบบในส่วนของอาคารสูง ๗ ชั้น ที่ก่อสร้างเป็นห้องพัก ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีการประกวดราคาและบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด ทำให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงต้องเปลี่ยนแปลงรายการจากห้องพักเป็นห้องเรียนและอื่นๆ และเปลี่ยนความสูงจาก ๗ ชั้น เป็น ๘ ชั้น จะถือว่าการเปลี่ยนแปลงรายการดังกล่าว เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน ที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการต้องพิจารณาสั่งยกเลิกการประกวดราคา ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓

/หรือไม่...

หรือไม่ หรือเป็นเรื่องของการแข่งขันราคากันอย่างเป็นธรรมในระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน เพื่อที่ทางราชการจะสามารถจัดซื้อจัดจ้างได้ในราคาที่เป็นประโยชน์แก่ทางราชการมากที่สุด ดังนั้น ข้อที่ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการเปลี่ยนโครงสร้างหรือยังใช้โครงสร้างอาคารเดิม จึงไม่ใช่ข้อสำคัญ ข้อสำคัญคือจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ราคาต่ำสุดที่ผู้เข้าเสนอราคาเสนอมา ในการประกวดราคายังสามารถนำไปปรับลดหรือปรับเพิ่มเป็นราคาสำหรับรายการที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ หรือว่าต้องคำนวณราคาใหม่ตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุ (กวพ.) เคยมีหนังสือตอบข้อหารือ ตามหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร (กวพ.) ๑๓๐๔/๓๙๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๐ (ที่ถูกคือ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๐) สำหรับการแก้ไขแบบแปลน ในกรณีนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดจนไม่อาจนำราคาต่ำสุด ที่บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอไว้ไปปรับลดหรือปรับเพิ่มเป็นราคาสำหรับแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงได้ การกำหนดราคาอาคาร ตามแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงนี้ ต้องกำหนดโดยคำนวณราคาใหม่เท่านั้น การแก้ไขแบบแปลน ในกรณีนี้จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน กล่าวคือ ราคาที่ผู้ฟ้องคดี อนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด จำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท มิใช่ราคาที่ได้ จากการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม แต่เป็นราคาที่บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอโดยคำนวณเอาเองตามความพอใจและปราศจากการแข่งขันอย่างหนึ่งอย่างใด และแม้ว่า บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด เคยเป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด แต่เป็นราคาต่ำสุดสำหรับอาคารเรียน รวม ๒๕ ปี ตามรูปแบบก่อนการแก้ไข ส่วนราคา ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอใหม่มิใช่เป็นราคาที่ปรับลดหรือปรับเพิ่มจากราคาต่ำสุดที่ตนเคยเสนอไว้ การอนุมัติว่าจ้างของผู้ฟ้องคดีจึงเสมือนหนึ่งเป็นการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีตกลงราคานั้นเอง การอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหง และราชการ โดยไม่สามารถจัดซื้อจัดจ้างในราคาที่มีการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม และเพื่อให้ บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้ประโยชน์โดยมิควรได้ อันได้แก่การได้งานก่อสร้างมูลค่า ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท จากทางราชการ โดยไม่ต้องประกวดราคา การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้เข้าประกวดราคาอีกรายหนึ่ง คือ บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ได้โต้แย้งการอนุมัติ การว่าจ้างบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด อีกทั้งหากผู้ฟ้องคดีไม่อนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด เงินงบประมาณก็จะตกเป็นพับไป อันจะเสียหายแก่มหาวิทยาลัย นั้น การอนุมัติของสำนักงบประมาณตามหนังสือสำนักงบประมาณ ที่ นร ๐๗๐๖/๐๕๗๒๒ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ เป็นการอนุมัติให้ใช้งบประมาณข้ามปีและอนุมัติเงินค่าก่อสร้าง ภายในวงเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น สำนักงบประมาณมิได้อนุมัติให้มีการว่าจ้าง บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด โดยไม่ต้องมีการประกวดราคาใหม่แต่อย่างใด อนึ่ง วัตถุประสงค์

/ของการประกวด...

ของการประกวดราคา คือ เพื่อให้ทางราชการสามารถจัดซื้อจัดจ้างได้ในราคาที่มีการแข่งขัน
 อย่างเป็นธรรม มิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้เข้าเสนอราคา การที่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด
 ไม่ได้แย้ง จึงไม่ใช่ข้อสำคัญ อีกทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกรงว่าการประกวดราคาจะไม่สามารถ
 ทำได้ทันและเป็นเหตุให้เงินงบประมาณตกเป็นพับก็เป็นข้ออ้างที่ไม่อาจยกขึ้นมาใช้ได้

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘
 เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ
 ในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ขยายเวลาราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 นางรำไพ สิริมนกุล และนายໄໝชิต อินทวงศ์ ขอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากตามพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น
 มิได้ห้ามมิให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการต่ออายุราชการดำรงตำแหน่ง
 หรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทบริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) ข้อห้ามดังกล่าวเพ็งมี
 เมื่อมีการยกเลิกข้อความเดิมและบัญญัติข้อห้ามใหม่ซึ่งไม่มีผลย้อนหลัง แม้การดำรงตำแหน่ง
 หรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารจะพึงบัญญัติในมาตรา ๑๙ วรรคสอง
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติม
 โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑
 มาตรา ๖ โดยในมาตรา ๑๙ วรรคสองนี้ บัญญัติชัดเจนว่า ในระหว่างการต่อเวลาราชการ
 ตามวรรคหนึ่ง ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่ง
 หรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) หรืองานบริหารอื่น
 ตามที่ ก.พ.อ. กำหนดมิได้ แต่บทบัญญัติในมาตรา ๑๙ วรรคสอง ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้
 เป็นเรื่องข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรา ๑๘ (๑) ที่ได้รับการต่อเวลาราชการ
 เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไป ตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา ๑๙ วรรคสอง นี้
 ห้ามมิให้ข้าราชการที่ได้รับการต่อเวลาราชการโดยชอบแล้วเหล่านี้ไปดำรงตำแหน่ง
 ประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด ส่วนประเภท
 ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่จะต่อเวลาราชการหรือความมุ่งหมายของ
 การต่อเวลาราชการคงเป็นไปตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง คือ จะมีการต่อเวลาราชการ
 ได้เฉพาะข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่วิจัย
 โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๑๘ (ก) เท่านั้น ส่วนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาประเภท
 ผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) ไม่อาจต่อเวลาราชการให้ได้ แม้ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ และนายໄໝชิต
 จะมีตำแหน่งทางวิชาการโดยเป็นรองศาสตราจารย์ แต่เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นอธิการบดีและ
 รองอธิการบดี ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ และนายໄໝชิต ย่อมมีสถานะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหาร
 ตามมาตรา ๒๖ และตราบไต่ที่ยังไม่กลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ

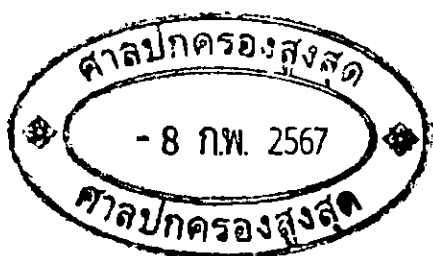

/และนายໄໝชิต...

และนายโฆษิต ก็ยังเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรา ๑๘ (ข) ที่ไม่มีคุณสมบัติ จะต่อเวลาราชการได้ และการมีคำสั่งยกเลิกการขยายเวลาราชการให้แก่ตนเอง นางรำไพ และนายโฆษิต เป็นการมีคำสั่งตามบันทึกข้อความของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ เรื่อง การขยายเวลาราชการของรองศาสตราจารย์รังสรรค์ แสงสุข ที่ให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้กระทำ โดยสุจริตดังที่อ้าง

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ อันเป็นเวลาเกินกว่าหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ เนื่องจาก อายุครบหกสิบปี จึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๓ นั้น มาตรา ๕๓ เป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา โดยผู้บังคับบัญชาทั่วไป สำหรับข้าราชการที่ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กระทำผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ในการยุติธรรม ย่อมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และเมื่อข้อกล่าวหาใดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่ามีมูลความผิดแล้ว พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ (๑) และมาตรา ๙๒ บัญญัติให้ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้ง ความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่เป็นการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาทั่วไป แต่เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษ จึงไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และบทบัญญัติมาตรา ๙๓ แห่ง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวเป็นบทเร่งรัดให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติตามมาตรา ๙๒ โดยมีบทบัญญัติสำหรับว่า หากผู้บังคับบัญชาละเลยไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ นี้ ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชามีความผิดวินัย โดยไม่มีบทกำหนดให้คำสั่งที่ผู้บังคับบัญชาได้ออกกล่าวเข้าไปเสียผลแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ไม่อาจรับฟังได้

การรับฟังข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ว่า ข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่ง ทางใดย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน หรือไม่สุจริต มติของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งโดยอาศัยมติดังกล่าวจึงมีอายุถือว่า

/เป็นการกระทำ...

เป็นการกระทำที่มีขอบอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามบทบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า ศาลปกครองกลางมีอำนาจฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้และศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจของศาลปกครองดังกล่าวไม่รวมถึงการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองไม่อาจเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และผู้ฟ้องคดีไม่อาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ เพราะการดำเนินการทางวินัยกรณีเช่นนี้เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป กล่าวคือ เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเท่านั้น และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยให้ยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก แม้ว่าคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ขอให้ศาลปกครองกลางเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่หากศาลวินิจฉัยเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมมีผลเช่นเดียวกับการเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผลให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้บังคับมิได้อีกต่อไป จึงกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตลอดจนมาตรการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้อำนาจไว้ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญอันเป็นการสอดคล้องกับบทบัญญัติในมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ อีกทั้ง

/การวินิจฉัย...

การวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มิใช่การใช้อำนาจทางปกครอง แต่ประการใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองกลางที่จะรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยเห็นว่า ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดได้รับรองสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาล โดยกำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของแต่ละศาล และการจำกัดอำนาจของศาลในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีจะต้องมีบทกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมาย กรณีของศาลปกครองนั้น มาตรา ๒๒๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชนหรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งหมายความว่า รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่คู่พิพาทอย่างน้อยฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจะต้องเป็นข้อพิพาทอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าว ประกอบกับตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ และโดยที่มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาลตามที่ได้รับการรับรองไว้ในมาตรา ๒๘

/วรรคสอง...

วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และเป็นบทบัญญัติที่ตัดอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงต้องตีความบทบัญญัติในมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ดังกล่าวโดยเคร่งครัดว่า การใช้อำนาจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองนั้น ต้องเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ สำหรับมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีที่เป็นข้าราชการ โดยทั่วไปมีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยไว้ โดยผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีเพียงอำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษเท่านั้น และสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยก็ถูกจำกัดว่าจะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลไว้มิได้ แต่มติของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างไรก็ดี ส่วนกรณีตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ที่วินิจฉัยว่า มติตามคำวินิจฉัยของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก เป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัย แต่ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษารอคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควรตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙๗ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.อ. แล้วและคณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ในคราวประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

/กรณีจึงเป็น...

กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว ซึ่งการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหาย ศาลมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยเพิกถอนคำสั่งที่พิพาท ทั้งนี้ ศาลไม่จำเป็นต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีลักษณะต้องห้ามไม่อาจร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ชี้มูลผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ในการอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง นั้น เห็นว่า ระหว่างการดำเนินการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ว่า มีลักษณะต้องห้ามไม่ให้ร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ เนื่องจากนายวิชัย มีภริยาชื่อนางกุลยา วิวิตเสวี เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีและผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อมีคดีที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยถูกฟ้องคดีอาญาหรือถูกฟ้องคดีปกครอง นางกุลยาจะไปรวมกลุ่มกับฝ่ายที่ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงมาโดยตลอด และนางกุลยาเคยร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องเลื่อนขึ้นเงินเดือน เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัย และนางกุลยาเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริหารมหาวิทยาลัยอ้างว่าถูกหมิ่นประมาท ทนายความของนางกุลยามีความสนิทกับนายวิชัย นอกจากนั้น คดีที่ร้อยตำรวจโท จรัส ธานีรัตน์ เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีและผู้บริหารมหาวิทยาลัยรวม ๑๑ คน ในวันที่ศาลอาญานัดฟังคำพิพากษา นางกุลยาก็ตีไปศาลอาญาในวันดังกล่าว และอยู่รวมกันกับกลุ่มโจทก์ ขณะเดียวกันก็มีการฟ้องคดีผู้บริหารมหาวิทยาลัยอีกหลายคดี เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๐ มีการเลือกตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการนับคะแนน นางกุลยามีเหตุบาดหมางกับบุคคลที่สนับสนุนผู้เข้ารับการสรรหา ซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับผู้เข้ารับการสรรหาที่นางกุลยาสนับสนุน นอกจากนี้ นายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ผู้ปฏิบัติงานหน้าที่เลขานุการของนายวิชัยเคยเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งให้ออกจากราชการ นายปรีชาจึงฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงและกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกลั่นแกล้ง ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการ

/โปรดเกล้าฯ...

โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายปรีชาได้ไปที่อาคารรัฐสภา และแสดงตนคัดค้านผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคำคัดค้านกรรมการ ป.ป.ช. ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วเห็นว่าพยานหลักฐาน ตามคำคัดค้านดังกล่าว ยังฟังไม่ได้ว่านายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว เหตุที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านนายวิชัย มิใช่เหตุ ตามที่ปรากฏในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น แต่เป็นเหตุอื่นใดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจ ทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ แต่เหตุที่ทำให้นางกุลยาไม่พอใจคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเหตุที่ส่งผลกระทบต่อนางกุลยาเป็นการส่วนตัวไม่เกี่ยวข้องกับนายวิชัย และข้อเท็จจริง ไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นว่านายวิชัยมีอคติหรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแทนภรรยาของตน ส่วนกรณี ของนายปรีชา ผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการของนายวิชัย แม้จะมีเหตุไม่พอใจผู้ฟ้องคดี ก็ไม่ใช่เหตุ ที่เกี่ยวข้องกับนายวิชัย จึงยังฟังไม่ได้ว่านายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาเรื่องผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาของนายวิชัยไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีลักษณะต้องห้ามที่จะร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒

ในส่วนของคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสองกรณี คือ กรณีที่หนึ่ง กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการดำเนินการ จ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ นั้น เห็นว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาในการกระทำความผิดทางวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจะต้องครบองค์ประกอบ ๔ ประการด้วยกัน กล่าวคือ ประการแรก ผู้ถูกกล่าวหาต้องมีหน้าที่ราชการในเรื่องนั้นหรือไม่ ประการที่สอง ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นหรือไม่ ประการที่สาม การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ สำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ และประการที่สี่ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาจะมีเจตนาทุจริตหรือไม่

/เมื่อข้อเท็จจริง...

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเจ้าของหน้าที่และมีอำนาจหน้าที่ราชการในการดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ คดีนี้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับการจัดสรร งบประมาณให้ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาจ้าง ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในการประกวดราคาครั้งแรก มีผู้ประกวดราคา เสนอถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคา และทำการประกวดราคาใหม่ ครั้งที่ ๒ มีบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มีคุณสมบัติถูกต้องตามประกาศประกวดราคา เมื่อเปิดซองประกวดราคาบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาต่ำสุด เมื่อต่อรองราคาแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงอนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ก่อนทำสัญญากับ ผู้เสนอราคา มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๒๙๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณขออนุมัติแบบรูปารายการอาคาร ๒๕ ปี งบประมาณ ค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท ซึ่งต่อมา สำนักงานงบประมาณแจ้งว่าไม่สามารถอนุมัติ งบประมาณสำหรับอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้นได้ เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรม เป็นการค้าและต้องเสี่ยงงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือขออนุญาตเรื่องขออนุมัติแบบรูปารายการอาคาร ๒๕ ปี คั้น และปรับปรุงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น เพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น เพื่อการเรียนการสอน โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากห้องพักโรงแรมเป็นห้องที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน ห้องหนังสืออ้างอิงปริญาโท และห้องหนังสือวิทยานิพนธ์และห้องประชุม ส่วนชั้นที่แปด เดิมเป็นส่วนดาดฟ้า เปลี่ยนแปลงเป็นห้องประชุม จำนวน ๒ ห้อง และโถงพักคอย เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงแบบแปลนดังกล่าว มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนชั้นของอาคาร ตามแบบแปลนเดิม จากอาคารจำนวน ๗ ชั้น เปลี่ยนแปลงเป็น ๘ ชั้น และในแต่ละชั้นก็มีการเปลี่ยนแปลง จากรูปแบบเดิม การเปลี่ยนแปลงรูปแบบอาคารดังกล่าวจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ ในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และแม้ว่าบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด จะมีได้โต้แย้งว่า การเปลี่ยนแปลง สาระสำคัญดังกล่าวก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคา ก็เป็นเรื่อง ที่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่รักษามลประโยชน์ของตนเอง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้เรียกบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริง ก็ไม่มีผลเปลี่ยนแปลง ข้อเท็จจริงของการได้เปรียบเสียเปรียบ เนื่องจากการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคา

/ด้วยกัน...

ด้วยกันกรณีนี้เกิดจากการแก้ไขแบบทำให้คุณสมบัติของผู้เสนอราคาที่ต้องมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ตามที่เคยกำหนดไว้ไม่จำเป็นต้องใช้คุณสมบัติดังกล่าวอีก ส่งผลให้ผู้เสนอราคาที่ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวอยู่เดิมมีสิทธิเข้าเสนอราคา กรณีจึงเห็นได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้ได้งานจ้างก่อสร้างโดยมิได้ผ่านการดำเนินการประกวดราคา เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีรู้ว่าวัตถุประสงค์ของการใช้อาคารจากเดิมประสงค์จะก่อสร้างเป็นโรงแรมเพื่อให้นักศึกษามีที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ เปลี่ยนวัตถุประสงค์เป็นเพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอนของวิชาต่างๆ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบอาคารดังกล่าว และราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เดิมได้กำหนดเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท ต่อมา ได้ประเมินราคากลางเป็นเงิน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท ลดลงจากเดิมเป็นจำนวน ๗๙,๗๙๒,๕๙๕.๓๙ บาท อันเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งนายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ก็ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยผ่านผู้อำนวยการกองคลัง ว่าการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี กรณีมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคาดังกล่าว ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้พิจารณาสั่งการให้เป็นไปตามระเบียบ ผู้ฟ้องคดีจึงรู้สำนึกในการกระทำและขณะเดียวกันย่อมเล็งเห็นผลที่จะทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันและเป็นการให้เปรียบแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด กรณีจึงเห็นได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด โดยมีเจตนาทุจริต เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้ จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการตัดโอกาสผู้เสนอราคารายอื่นและรายใหม่ๆ ในการเข้าสู่ราคากัน ทั้งยังทำให้ราชการเสียประโยชน์ที่อาจจะได้ผู้เสนอราคาที่ต่ำกว่าและมีคุณสมบัติดีกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด จึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เฉพาะกรณีผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยร้ายแรงเกี่ยวกับการดำเนินการ

/จ้างเหมา...

จ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ในส่วนการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี เป็นการพิจารณาโดยคณะบุคคล กรรมการสามารถเสนอความคิดเห็นได้ทุกรูปแบบ เพื่อให้ได้ข้อยุติโดยเสียงส่วนใหญ่ และการเสนอความเห็นก็ไม่มีกำหนดให้เสนอในรูปแบบใด ดังนั้น การเสนอความเห็นในรูปแบบบันทึกความเห็นของนายวิชัย ถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการให้ความเห็น จึงไม่ทำให้การประชุมและการลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สมบูรณ์แต่ประการใด

สำหรับข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเมื่อล่วงพ้นกำหนดเวลา ๓๐ วัน นับแต่ได้รับเรื่องจากประธานกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดระยะเวลาพิจารณาโทษตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นระยะเวลาเร่งรัดการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนให้ต้องกระทำ มิใช่บทบัญญัติที่มีผลทำให้การออกคำสั่งเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งดังกล่าวออกล่วงพ้น ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นข้าราชการเพราะเกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ แต่ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง จนถึงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร้ายแรงด้วยกัน ๒ เรื่อง โดยมีบัตรสนเท่ห์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการทุจริตอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ และนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ร้องเรียนเกี่ยวกับการต่ออายุราชการของผู้ฟ้องคดี โดยทั้งสองเรื่องดังกล่าวเป็นการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่าการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ที่กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมให้กล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินห้าปี บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมายเฉพาะจึงไม่อาจนำมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติ

/ระเบียบข้าราชการ...

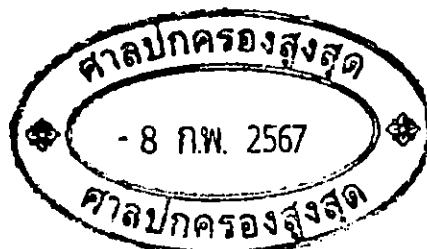
ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาใช้บังคับกับเรื่องนี้ เมื่อเรื่องร้องเรียนผู้ฟ้องคดีเป็นการร้องเรียนกล่าวหาในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง และพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินห้าปี จึงยังอยู่ในระยะเวลาที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่สอง กรณีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายระยะเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัย ในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นว่า ก.พ.อ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แจ้งให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงทราบ โดยในเรื่องคุณสมบัติ กำหนดให้ผู้ที่ได้รับการขยายเวลาราชการต้องดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์หรือตำแหน่งรองศาสตราจารย์ เป็นผู้เกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป มีสุขภาพแข็งแรง ผ่านการตรวจสุขภาพกาย สุขภาพจิต โดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของรัฐรับรองและรับรองไว้ไม่เกิน ๑ ปี ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย มีภาระงานตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนด ซึ่งคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ มีมติว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์เพื่อต้องการต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ระดับศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่สอนหรือวิจัยหรือทำหน้าที่วิจัยเฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวรับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น ดังนั้น การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าว ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามลำดับ ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ด้วย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งขณะมีคำสั่งดังกล่าวระยะเวลายังไม่พ้นสิบปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้บังคับ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ จึงไม่อาจ นำมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

/มาใช้บังคับ...

มาใช้บังคับในการขยายเวลาราชการ แต่กรณีดังกล่าวตกอยู่ภายใต้บังคับตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับภายในระยะเวลาสิบปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไปเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบ หกสิบห้าปีบริบูรณ์ โดยคำสั่งขยายอายุราชการดังกล่าวเป็นการขยายอายุราชการให้แก่ ผู้เกษียณอายุราชการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีมติในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และครั้งที่ ๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาของราชการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้น มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ จำนวน ๑๔ ราย รวมถึงผู้ฟ้องคดี กับพวก และต่อมา ได้มีคำสั่ง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการ ตามมติดังกล่าว ซึ่งขณะนั้น ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้เกิดกรณีร้องเรียนเรื่องการต่ออายุราชการ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายในขณะที่มี การพิจารณาขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ไม่มีข้อความใดแสดงให้เห็นถึงการห้ามผู้ที่ได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่ง หรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารไม่ได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้กล่าวอ้างว่าแม้ผู้ฟ้องคดี จะดำรงตำแหน่งอธิการบดีแต่ก็ทำหน้าที่ผู้สอนด้วย และหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนดก็มีได้ กำหนดไว้เช่นกัน คงกำหนดไว้แต่เพียงหลักเกณฑ์ คุณสมบัติ วิธีการ และเงื่อนไขของผู้ที่จะได้รับการพิจารณาอนุมัติให้ขยายระยะเวลาราชการไว้เท่านั้น ทำให้เกิดปัญหาการตีความจนนำไปสู่ การวินิจฉัยปัญหาของคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งได้ตอบข้อหารือของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตามเรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และข้อหารือของมหาวิทยาลัยศิลปากร ตามเรื่องเสร็จ ที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ โดยมีเนื้อหาสรุปว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการขยายเวลาราชการ ตามมาตรา ๑๙ หรือมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอน หรือการวิจัยตามที่ได้อนุมัติให้รับราชการต่อไปเท่านั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ในตำแหน่งทางบริหารได้ แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าคำสั่งดังกล่าวเกิดขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอน หรือกระทำการโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด แต่หากเกิดจากการตีความกฎหมาย ที่แตกต่างกันเท่านั้น และเป็น การตีความก่อนมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนั้น ประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับคือการได้ต่ออายุราชการจนถึงอายุ ๖๕ ปี จึงไม่ได้เกิดจาก การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์

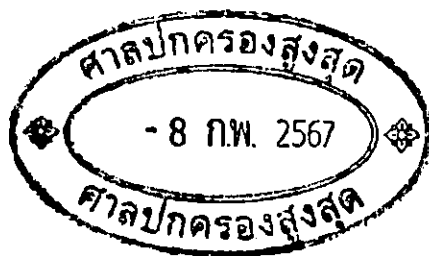

/ที่สมควรได้...

ที่มีควรได้ อันเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีผลความผิด ส่วนกรณีผู้ได้รับการต่ออายุราชการ เป็นผู้มิตำแหน่งบริหารอยู่ด้วยจะได้รับเงินเดือนและผลประโยชน์จากเงินเดือนตำแหน่ง และเงินบำเหน็จบำนาญเพิ่มขึ้น นั้น เห็นว่า การได้รับเงินเดือนกล่าวเป็นค่าจ้างที่เกิดจากการทำงานในตำแหน่งหน้าที่ ไม่ใช่ผลประโยชน์ที่เกิดจากการอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น อีกทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเข้าไปเกี่ยวข้องกับการขยายอายุราชการของตนเองอย่างไร และที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า การขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการตอบแทนที่แต่งตั้งนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และนายคิม ไชยแสนสุข เป็นรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ก็ไม่มีพยานหลักฐานใดชี้ให้เห็นตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการขยายอายุราชการโดยมิได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการข้ามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา กำหนดไว้ คำสั่งพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม โดยที่คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง อันเป็นการกล่าวหากรณีหนึ่งที่หนึ่ง เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กรณีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีกับพวก เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัย ในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งศาลเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ในกรณีที่สองก็ตาม ก็ไม่ทำให้ผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการในกรณีที่หนึ่ง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเปลี่ยนแปลงไป ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในส่วนของกรณีที่สองอีก

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

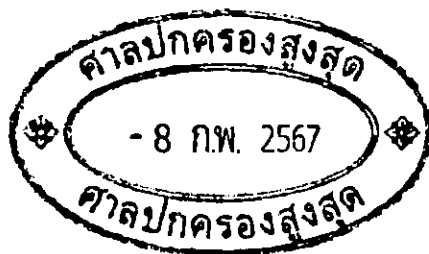

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์มีข้อความทำนองเดียวกันกับคำฟ้อง คำคัดค้านคำให้การ และขอถือเอาความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวนเป็นส่วนหนึ่งของคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและเพิ่มเติมว่า เหตุเกิดระหว่างวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดี มีหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน หน้าที่ราชการทั่วไปตามปกติแล้ว ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ เฉพาะในตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และรับผิดชอบในการบริหาร มหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ เดียวกัน ให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัยส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง และทะนุบำรุงวัฒนธรรม ซึ่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดขั้นตอนวิธีการในการบริหารงานพัสดุไว้แล้ว และกำหนดตัวบุคคลที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่ ต่างๆ ไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจำไม่ได้ว่ามอบให้ผู้ใด แจ้างบริษัทผู้ออกแบบอาคาร แต่ปรากฏหลักฐานว่า นายสมิทธิ หวังเจริญ ซี.แองแกคณະอนุกรรมการ ใต้สวน ป.ป.ช. ว่า นายธีระ ทองประกอบ แจ้งว่า สำนักงบประมาณไม่อนุมัติแบบในส่วนที่เป็นห้องปฏิบัติการโรงแรม จึงให้บริษัทผู้ออกแบบทำการแก้ไข และขอให้นายสมิทธิช่วยดูแล ในเรื่องการแก้ไขแบบ หลังจากแก้ไขแบบ นายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ และนายธีระ ได้ร่วมกันเสนอผู้ฟ้องคดีพิจารณาว่าผู้รับจ้างได้ดำเนินการแก้ไขแบบรูปรายการละเอียด ตามที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนด และส่งมอบให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว นายจักรางกูร จึงได้ร่างหนังสือถึงสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติแบบรูปรายการละเอียด โดยไม่ได้เสนอว่า ต้องยกเลิกผลการประกวดราคาครั้งที่ ๒ แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้มีการลงนามในหนังสือฉบับดังกล่าว แต่แบบรูปรายการละเอียด รายการประกอบแบบประมาณราคากลาง สรุบบนที่ใช้สอย ที่มีการอ้าง ในหนังสือที่ส่งมาด้วย กองคลังมิได้นำเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณา ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ทราบว่ามีแบบ ที่แก้ไขใหม่ (แบบแปลน) เป็นอย่างไร ภายหลังทราบแต่เพียงว่า มีการประทับตราครุฑและ ชื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง ลงในแบบแปลนทุกแผ่น ประทับตามในรายการประกอบแบบ พร้อมทั้งลงชื่อ นายจักรางกูร ในแบบแปลนที่แก้ไขใหม่ทุกแผ่นที่ส่งไปให้สำนักงบประมาณ เพื่อขออนุมัติรูปแบบใหม่ การที่นายจักรางกูรกล่าวอ้างว่าไม่ทราบถึงการแก้ไขแบบแปลนใหม่ หรือกล่าวอ้างต่อคณะอนุกรรมการใต้สวน ป.ป.ช. ว่าหลังจากที่ตนเสนอความเห็นตามบันทึก ข้อความฉบับลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๐ แล้ว เรื่องไม่ได้กลับมาที่ตนเองอีก เป็นการกล่าวเท็จ และหลังจากที่มหาวิทยาลัยได้มีหนังสือถึงสำนักงบประมาณเพื่อพิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับ

รายงานจากงานพัสดุและกองคลังอีกว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรต่อไป นายธีระและนายจักรางกูร ขณะนั้นก็ไม่ได้เสนอให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงพิจารณาระเบียบดังกล่าวแต่ประการใด และยังปรากฏหลักฐานที่นายธีระให้ถ้อยคำต่อ ป.ป.ช. ว่า ไม่ต้องยกเลิกการประกวดราคา ซึ่งต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับรายงานด้วยวาจาจากนายธีระว่า คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เรียก บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาพิจารณาราคาตามแบบแปลนใหม่ที่มีการแก้ไขแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบรายละเอียดการดำเนินการของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา และไม่ได้เป็นผู้สั่งการให้คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาดำเนินการ ทราบแต่เพียง การรายงานด้วยวาจาของนายธีระเท่านั้น จนกระทั่งมีการเสนอหนังสือจากเจ้าหน้าที่กองคลัง หรือเจ้าหน้าที่งานพัสดุหรือจากนายธีระ เพื่อขอให้ผู้ฟ้องคดีลงนามถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปรายการละเอียด โดยหนังสือดังกล่าวระบุว่ามีการประกวดราคาแล้ว โดยผู้เสนอราคา ต่ำสุดเสนอราคา ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยรามคำแหงเปรียบเทียบราคาแล้วเห็นสมควร จ้างก่อสร้างอาคารดังกล่าวภายในวงเงินที่ประกวดราคาได้ แต่มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับ งบประมาณ ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท งบประมาณยังขาดอยู่ ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท จึงขอให้สำนัก งบประมาณพิจารณาจัดสรรให้ด้วย โดยขอให้สำนักงบประมาณอนุมัติแบบรูปรายการละเอียด ของอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นงบประมาณ ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหนังสือฉบับดังกล่าวได้ระบุว่ามิที่มาจากงานพัสดุ กองคลัง ตามหนังสือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ทม ๐๙๐๑/๔๐๔๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจำไม่ได้ว่า เจ้าหน้าที่พัสดุกคนใดเป็นผู้นำเสนอหนังสือฉบับดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีลงนาม แต่หนังสือฉบับดังกล่าว มีการอ้างถึงสิ่งที่ส่งมาด้วย ได้แก่ แบบรูปรายการละเอียด จำนวน ๓ ชุด รายการประกอบแบบ จำนวน ๓ ชุด ประมาณราคากลาง จำนวน ๑ ชุด และสรุปพื้นที่ใช้สอย จำนวน ๑ ชุด ส่งไปให้ สำนักงบประมาณด้วย ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าแบบแปลนที่ส่งไปให้สำนักงบประมาณมีรูปแบบต่างไป จากเดิมเพียงใด เนื่องจากผู้นำเสนอหนังสือดังกล่าวมิได้นำแบบแปลนมาให้พิจารณาในขณะ ลงนามด้วย ต่อมา ได้รับแจ้งจากนายธีระว่า สำนักงบประมาณได้อนุมัติงบประมาณก่อสร้างอาคาร เรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี และอนุมัติแบบรูปรายการละเอียดแล้ว โดยมีนายธีระเป็นผู้เสนอให้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า เห็นสมควรมอบ กจ. (งานวินัย) ดำเนินการทำสัญญาจ้างต่อไป โดยไม่มี เจ้าหน้าที่พัสดุกคนใดเสนอความเห็นให้ผู้ฟ้องคดียกเลิกการประกวดราคา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นายธีระ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง เป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัสดุของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทาง ย่อมต้องทราบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นอย่างดี โดยเฉพาะเป็นระเบียบเกี่ยวกับการพัสดุ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ สั่งการให้ กจ. ทำสัญญาจ้างตามที่นายธีระเสนอ โดยก่อนหน้านั้นผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่านายจักรางกูร ได้มีบันทึกข้อความ ที่ งด.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดี

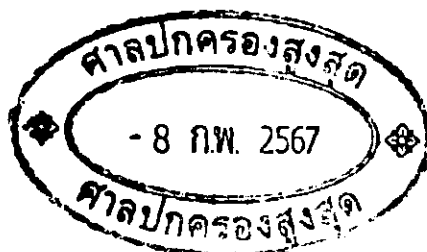

/กรณีมีการ...

กรณีมีการตั้งข้อสังเกตแบบก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการแก้ไข ผู้ฟ้องคดีทราบถึงบันทึกข้อความที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ที่เสนอ ขออนุมัติงบประมาณเพิ่มเติมโดยเสนอให้ของบประมาณเพิ่มเติมจากสำนักงบประมาณเป็นเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท สมทบกับงบเดิมเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ตามที่ผู้อำนวยการ กองการเจ้าหน้าที่เสนอ และทราบบันทึกที่นายจักรางกูรเสนอในวันเดียวกัน ซึ่งผู้ฟ้องคดี ก็ได้ลงนามรับทราบบันทึกทั้งสองฉบับดังกล่าว

การดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายเฉพาะ ผู้มีหน้าที่จัดซื้อจัดจ้างถูกกำหนดโดยขั้นตอนและวิธีการตามระเบียบฯ ให้เป็นหน้าที่เฉพาะของเจ้าหน้าที่พัสดุ ตามข้อ ๕ ข้อ ๒๗ และข้อ ๒๘ ส่วนหัวหน้าส่วนราชการ ถูกกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจในการสั่งซื้อ หรือสั่งจ้าง ตามข้อ ๖๕ วรรคหนึ่ง (๑) ตามที่เจ้าหน้าที่ พักตร์เสนอ หัวหน้าส่วนราชการไม่สามารถดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างได้ตามลำพังตนเอง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดหน้าที่ต่างๆ ไว้ชัดเจน ก่อนดำเนินการซื้อหรือขอจ้างทุกวิธี ระเบียบกำหนดให้เจ้าหน้าที่พัสดุจัดทำรายงานเสนอ หัวหน้าส่วนราชการ ตามรายการที่ระบุไว้ในข้อ ๒๗ และเมื่อหัวหน้าส่วนราชการให้ความเห็นชอบ ตามรายงานที่เจ้าหน้าที่พัสดุรายงานเสนอตามข้อ ๒๗ หรือข้อ ๒๘ แล้ว ให้เจ้าหน้าที่พัสดุ ดำเนินการตามวิธีการซื้อหรือจ้างนั้นต่อไปได้ ตามข้อ ๒๘ ซึ่งการดำเนินการซื้อหรือจ้างในแต่ละครั้ง ระเบียบฯ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น เพื่อปฏิบัติตามระเบียบ ซึ่งผู้มีหน้าที่หลักตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ คือ หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ใช่เจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใดๆ ตามมาตรา ๑๕๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏ ต่อมาว่า คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ดำเนินการรายงานเสนอผู้ฟ้องคดีกรณีมี การแก้ไขแบบและรายการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้เชิญ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาพิจารณาราคาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากได้มีการอนุมัติ ให้ว่าจ้างแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ และยังไม่ได้มีการยกเลิกผลการประกวดราคา คำสั่งอนุมัติจ้างตามผลการประกวดราคา ยังคงมีผลอยู่ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ คณะกรรมการฯ สรุปว่า เห็นสมควร เสนอสำนักงบประมาณจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท เพื่อสมทบงบประมาณเดิม โดยเสนอผ่านนายจักรางกูร โสทยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ แม้ว่าหัวหน้างานพัสดุจะมีบันทึกข้อความ ที่ จด.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดีผ่านผู้อำนวยการกองคลัง โดยอ้างว่ามีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลัง การประกวดราคา และข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕

/กำหนด...

กำหนดวิธีการไว้ แต่ก็ไม่ได้เสนอให้ผู้ฟ้องคดีว่าจะให้พิจารณาเป็นประการใด ทั้งที่พระราชบัญญัติ
 วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไว้
 และมีผลใช้บังคับแล้ว แต่นายธีระ ทองประกอบ ผู้อำนวยการกองคลัง และนายจักรางกูร
 หัวหน้างานพัสดุ ก็ไม่ได้เสนอข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง และข้อที่ผู้ฟ้องคดี
 ต้องพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจแต่อย่างใด อีกทั้งข้อ ๕๓ ของระเบียบ
 สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดว่า หลังจากการประกวดราคาแล้ว
 แต่ยังไม่ได้ทำสัญญาหรือตกลงซื้อหรือจ้างกับผู้เสนอราคารายใด ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์
 ของทางราชการเป็นเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายการละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้
 ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน
 ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคานั้น จึงเป็นระเบียบที่ให้อำนาจ
 หัวหน้าส่วนราชการใช้ดุลพินิจพิจารณาได้ ไม่ใช่อำนาจผูกพัน ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัย
 ประเด็นข้อ ๕๓ ของระเบียบดังกล่าวว่าเป็นอำนาจของหัวหน้าส่วนราชการที่จะใช้ดุลพินิจได้
 หรือไม่ และไม่ได้พิจารณาประเด็นความหมายว่า การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด
 หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคาไม่ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่าง
 ผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ไม่ต้องยกเลิกประกวดราคานั้น มีความหมายประการใด
 ข้อความของระเบียบดังกล่าวไม่ใช่ศัพท์ทางวิชาการแต่เป็นข้อความธรรมดา ซึ่งบุคคลทั่วไป
 เข้าใจความหมายที่แตกต่างกันได้ และกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุ (กวพ.)
 เคยตอบข้อหารือของผู้ว่าราชการจังหวัดสตูล กรณีกรมโยธาธิการฯ ได้จัดสรรงบประมาณให้
 จังหวัดสตูลดำเนินการก่อสร้างถนนลาดยางคอนกรีตในหมู่บ้าน รวม ๔๐ กิโลเมตร ได้ประกวดราคา
 และทราบผลการประกวดราคาแล้ว แต่จังหวัดทราบอย่างไม่เป็นทางการว่ารัฐบาลจะตัดงบประมาณ
 ลงครึ่งหนึ่ง คงเหลือ ๒๐ กิโลเมตร จังหวัดจะเรียกผู้ประกวดราคาได้มาปรับลดระยะทางและ
 ค่าก่อสร้างลงให้เหลือภายในวงเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรร โดยไม่ต้องประกวดราคาใหม่
 ได้หรือไม่ ซึ่งการตอบข้อหารือของ กวพ. ก็ไม่ได้ระบุว่าให้ยกเลิกการประกวดราคา เพียงแต่
 กำหนดแนววิधिพิจารณาไว้ว่า ข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕
 เป็นอำนาจของหัวหน้าส่วนราชการ และหากการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดหรือเงื่อนไขมีผลทำให้
 ผู้ชนะการประกวดราคาเปลี่ยนแปลงไป หรือผู้เข้าประกวดราคาจะต้องคำนวณราคาใหม่
 ถือว่าเป็นการเกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน จำเป็นต้องยกเลิก
 การประกวดราคานั้น แต่ กวพ. ยังให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณาใช้ดุลพินิจได้ว่า แม้ว่าจะเป็น
 กรณีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา
 ก็ตาม แต่หากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคา
 แต่อย่างใดแล้ว ก็สามารถดำเนินการตามผลการประกวดราคาต่อไป โดยไม่ต้องยกเลิกการประกวด

/ราคาครั้งนั้น...

ราคาครั้งนั้นได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยประเด็นข้อกฎหมาย ความหมาย ข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าเป็นข้อที่กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณาใช้อำนาจดุลพินิจ หรือเป็นอำนาจผูกพัน ซึ่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๓๓/๒๕๔๗ วินิจฉัยคำว่า อำนาจดุลพินิจ นั้น หมายถึง อำนาจที่กฎหมายยอมให้ฝ่ายบริหารสามารถตัดสินใจได้ว่า เมื่อมีข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายเกิดขึ้นแล้ว ฝ่ายบริหารจะสมควรออกคำสั่งหรือไม่ และถ้าเห็นสมควรออกคำสั่ง ฝ่ายบริหารก็สามารถเลือกได้ว่าจะออกคำสั่งโดยมีเนื้อความอย่างไร ซึ่งในการปรับใช้กฎหมายที่มีการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจงเช่นนี้ กฎหมายอาจบัญญัติให้ฝ่ายบริหารซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชามีอำนาจใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยได้ว่าข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในกรณีหนึ่งกรณีใดเป็นข้อเท็จจริงที่กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดไว้ให้เป็นเงื่อนไขในการที่ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้ได้ ซึ่งอำนาจดุลพินิจในส่วนนี้เรียกกันว่า ดุลพินิจวินิจฉัย ศาลปกครองมีอำนาจตรวจสอบเหตุผลที่ฝ่ายบริหารใช้อ้างอิงในการใช้อำนาจดุลพินิจได้ในสองส่วน คือ เหตุผลในส่วนที่เป็นข้อกฎหมาย และเหตุผลในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งการใช้ดุลพินิจต้องชอบด้วยกฎหมายและสุจริต กระทำด้วยความจำเป็น บรรลู่วัตถุประสงค์ของกฎหมาย และมีความเหมาะสม ซึ่งข้อ ๕๓ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการมีดุลพินิจว่าข้อเท็จจริงดังกล่าว ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันหรือไม่ ถ้าหัวหน้าส่วนราชการเห็นว่าไม่เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาก็ไม่ต้องยกเลิกผลการประกวดราคา แต่ถ้าหัวหน้าส่วนราชการเห็นว่าอาจเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันแล้ว ให้หัวหน้าส่วนราชการยกเลิกผลการประกวดราคาครั้งนั้น และต้องพิจารณาหลักความได้สัดส่วนด้วย ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงขณะนั้น มีหน้าที่บริหารงานของมหาวิทยาลัยรามคำแหงตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๑๔ และยังมีอำนาจหน้าที่โดยตรงเพื่อจัดหาที่เรียนให้แก่นักเรียน และนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นทุกปี และเพื่อเป็นการทดแทนอาคารเรียนรวมหลังเก่าที่มีสภาพชำรุดเสียหาย เนื่องจากสภาพการใช้งานร่วม ๒๕ ปี มีสภาพชำรุดซึ่งก่อนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะได้รับการพิจารณาจัดสรรงบประมาณจากสำนักงบประมาณ ก็ต้องมีการแก้ไขแบบอาคารส่วน ๗ ชั้น ที่มีห้องพักเป็นโรงแรมเปลี่ยนเป็นห้องเรียนต่างๆ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีเลือกที่จะให้ปรับแก้ไขแบบเป็นห้องเรียนก็เพื่อประโยชน์สาธารณะเพื่อให้มีห้องเรียนเพียงพอในการศึกษา เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาที่ได้ห้องเรียนเพิ่มขึ้น มีสถานที่จัดเป็นสำนักงานที่สำคัญเพิ่มขึ้นและยังเห็นว่าไม่เป็นการเสียหายแก่ราชการเกินความจำเป็น ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด

/แม้การก่อสร้าง...

แม้การก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี คณะกรรมการการดำเนินการประกวดราคาได้เชิญบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ และตกลงจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด นั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากผู้ฟ้องคดีดำเนินการเองโดยผลการหรือทำตามอำเภอใจของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเข้าใจโดยสุจริตว่า เมื่อนายจักรางกูร โชตยาสีหนาท และนายธีระ ทองประกอบ ซึ่งรับผิดชอบงานพัสดุโดยตรงเสนอแบบที่แก้ไขไปให้สำนักงบประมาณพิจารณาอนุมัติถึงสองครั้ง และต่อมา สำนักงบประมาณก็ได้เห็นชอบให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ตามแบบและวงเงินที่งานพัสดุกองคลังเสนอให้ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือเพื่อขออนุมัติ ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาที่จะฝ่าฝืนหรือจงใจที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อ ๕๓ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างไรก็ดีจะถือว่าผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้เปรียบผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันคงยังไม่ถูกต้อง การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าหากมีการยกเลิกการประกวดราคาและประกวดราคาใหม่ อาจจะได้ผู้เสนอราคาต่ำกว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และมีคุณสมบัติดีกว่า ก็เป็นเพียงข้อสันนิษฐานซึ่งอาจจะได้ผู้เสนอราคารายต่ำสุด แต่ราคาสูงกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก็ได้ ส่วนมีคุณสมบัติดีกว่านั้นการประกวดราคาจะกำหนดเงื่อนไขคุณสมบัติไว้ว่า ผู้ประสงค์จะเสนอราคาถ้ามีคุณสมบัติตามที่เงื่อนไขกำหนดก็มีสิทธิยื่นขอเสนอราคาได้ ส่วนราชการไม่เคยนำไปเปรียบเทียบคุณสมบัติผู้ยื่นขอเสนอราคาแต่ละรายหากมีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา ตามข้อ ๕๐ (๑) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากนี้ อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นงานจ้างก่อสร้าง จึงพิจารณาจากรายที่เสนอราคาต่ำสุด ตามข้อ ๕๐ (๒) ของระเบียบเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายให้บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้งานจ้างก่อสร้างโดยมิได้ผ่านการประกวดราคาแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับประเด็นที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น แม้มาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติโดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามกฎหมาย หรือระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นๆ แต่การจะลงโทษได้หรือไม่ เพียงใด และอย่างใดนั้น ต้องเป็นไป

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมาย ระเบียบ ที่ใช้กับข้าราชการที่จะถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น
 ดังนั้น เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
 การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็คือ ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการลงโทษทางวินัยเป็นไปตามกฎหมาย
 ระเบียบที่ใช้กับข้าราชการที่จะถูกลงโทษทางวินัย ส่วนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๓ ก็มีเจตนารมณ์ให้ข้าราชการซึ่งพ้นจากราชการ
 อันมิใช่เพราะเหตุตาย อาจถูกดำเนินการทางวินัย เพราะมีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 ก่อนพ้นจากราชการได้ แต่มีเงื่อนไขตามกฎหมาย คือ ต้องดำเนินการทางวินัยภายในหนึ่งปี
 นับแต่วันที่พ้นจากราชการ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการวันที่ ๑ ตุลาคม
 ๒๕๔๗ แต่ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง วาระที่ ๒ อยู่ และได้ดำรงตำแหน่ง
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง วาระที่ ๓ และวาระที่ ๔ จนถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐
 แต่การไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการไต่สวน ป.ป.ช. ยังไม่แล้วเสร็จ จนกระทั่ง
 มีการรายงานผลให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒
 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 เป็นเวลาสองปีเศษแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า แม้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา
 จะเป็นผู้บังคับบัญชาขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซ้ำมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ลงโทษผู้ฟ้องคดี หลังจากผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเกินกว่าหนึ่งปี และหลังจากผู้ฟ้องคดี
 พ้นจากตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงเกินกว่าสองปีแล้ว โดยมีการสั่งลงโทษทางวินัย
 อย่างร้ายแรงเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗
 ก่อนผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุเพียง ๑ วัน ซึ่งขัดต่อมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และขัดต่อระเบียบ ก.พ. ว่าด้วย
 วันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๖ และไม่อยู่ในกรณีข้อยกเว้น
 ของ (๗) และ (๘) ดังนั้น เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาไม่มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการ ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการ
 การอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการ
 การอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ และขอให้ศาลมีข้อสังเกตเกี่ยวกับ
 แนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการ
 คืบคลานอันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้ผู้ฟ้องคดี

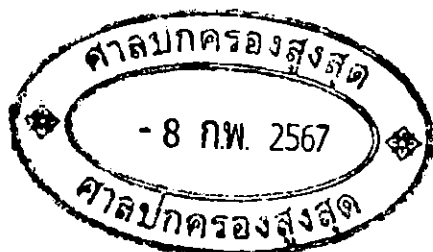
/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ มิได้ทำคำแก้อุทธรณ์ของผู้ผูกคืดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ผู้ผูกฟองคืดที่ ๓ แก้อุทธรณ์ของผู้ผูกคืดว่า ผู้ผูกฟองคืดที่ ๓ ขอถือเอาคำให้การเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์และเพิ่มเติมว่า ในการดำเนินการประกวดราคาจ้างก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี (ประกอบด้วยอาคารสูง ๑๗ ชั้น เชื่อมต่อกับอาคารสูง ๗ ชั้น) ในส่วนของอาคารวิทยาคารการจัดการโรงแรมซึ่งสูง ๗ ชั้น นั้น ผู้ผูกคืดรู้อยู่แล้วว่าวัตถุประสงค์ของการใช้อาคารดังกล่าวจากเดิมก่อสร้างอาคารเป็นโรงแรมสูง ๗ ชั้น ซึ่งมีห้องพักน้อยกว่าห้องมีสระว่ายน้ำ ภัตตาคาร ได้เปลี่ยนวัตถุประสงค์เป็นการใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ ที่มีความสูง ๘ ชั้น ซึ่งมีห้องบรรยายขนาดใหญ่ ห้องหนังสือ ห้องประชุม เป็นต้น และราคากลางในการก่อสร้างอาคารทั้งโครงการจากเดิม ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท ได้มีการประเมินราคากลางใหม่เป็น ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท ลดลงจากเดิมเป็นจำนวน ๗๙,๗๙๒,๕๙๕.๓๙ บาท อันเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา โดยนายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ผูกคืดทราบผ่านผู้อำนวยการกองคลังแล้วว่า เป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา ซึ่งตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคานั้น แต่ผู้ผูกคืดก็หาได้ยกเลิกไม่ ซึ่งต่อมา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เรียกบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่อีกครั้ง จึงทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน โดยผู้ผูกคืดได้เล็งเห็นผลเช่นนั้น การกระทำของผู้ผูกคืดจึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับบริษัทดังกล่าว ซึ่งจากการไต่สวนพยานเอกสารและพยานบุคคลของผู้ผูกฟองคืดที่ ๓ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ผูกคืดได้ทราบจากนายธีระ ทองประกอบ ผู้อำนวยการกองคลัง ว่าสำนักงบประมาณไม่เคยอนุมัติแบบรูปารายการหรืองบประมาณให้กับส่วนราชการเพื่อนำไปดำเนินการก่อสร้างอาคารที่เป็นโรงแรมและใช้ในเชิงพาณิชย์ ผู้ผูกคืดในฐานะอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงได้ลงนามในหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักวิเคราะห์งบประมาณ ด้านการศึกษา เพื่อขอลอนเรื่องขออนุมัติแบบรูปารายการของอาคารเรียนและปฏิบัติการ ๒๕ ปี คืนเพื่อปรับแก้แบบรูปารายการ หลังจากนั้น ผู้ผูกคืดได้ลงนามในหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ทม ๐๙๐๑/๔๐๔๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปารายการละเอียด โดยหนังสือดังกล่าวได้ระบุชัดถึงสิ่งที่ส่งมาด้วย ได้แก่ แบบรูปารายการละเอียด รายการประกอบแบบประมาณราคากลาง และสรุปพื้นที่ใช้สอย ดังนั้น ผู้ผูกคืดจึงมีอาจปฏิเสธได้ว่าตนไม่ทราบว่าแบบรูปารายการละเอียดที่มีการแก้ไขแล้วนั้น มีความแตกต่างจากของเดิมอย่างไร อีกทั้งการดำเนินโครงการจ้างก่อสร้างอาคารดังกล่าว

/ใช้เงินงบประมาณ...

ใช้เงินงบประมาณเป็นจำนวนมาก และได้มีการแก้ไขแบบในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ ผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการที่มีอำนาจอนุมัติให้ดำเนินการก่อสร้างย่อมต้องพิจารณารายละเอียดของเอกสารต่างๆ ก่อนการลงนามในหนังสือไปยังสำนักงบประมาณ การกล่าวอ้างในลักษณะว่าได้ลงนามในหนังสือฉบับดังกล่าวไปโดยที่ไม่เคยเห็นแบบรูปรายการละเอียดที่มีการแก้ไขขณะลงนามจึงเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีลงนามในบันทึกเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ อนุมัติให้จ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นจำนวนเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีได้รู้ข้อเท็จจริงกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เชิญบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาต่อรองราคา ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวได้ปรากฏอยู่ในบันทึกการของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติในบันทึกดังกล่าวเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ นั้นเอง นอกจากนี้ นายจักรางกูรได้เคยมีบันทึกข้อความ ที่ จด.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ เสนออธิการบดี (ผ่านผู้อำนวยการกองคลัง) ว่ากรณีดังกล่าวเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดภายหลังการประกวดราคา จึงเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพิจารณายกเลิกการประกวดราคาตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ แม้จะเป็นเวลาหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้จ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ก็ตาม แต่ก็เป็นวันก่อนที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงจะทำสัญญาจ้างกับบริษัทดังกล่าวตามสัญญาจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง สัญญาเลขที่ ๒๔/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจึงทราบถึงข้อสังเกตของหัวหน้างานพัสดุเกี่ยวกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดแล้ว ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะพิจารณาลงนามในสัญญาดังกล่าว ชอบที่ผู้ฟ้องคดีจะยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้แล้วดำเนินการเพื่อให้มีการประกวดราคาใหม่ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการไม่ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าตนไม่ทราบว่าหัวหน้างานพัสดุได้ทำบันทึกโดยตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคาจึงมีอาจริงฟังได้ ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดของอาคารสูง ๗ ชั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญ ซึ่งทำให้ผู้เสนอราคาบางราย เช่น บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด อาจมีความสามารถในการดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนและเสนอราคาได้ต่ำกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด การที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เรียกบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดที่เป็นสาระสำคัญแล้ว ตกลงว่าจ้างบริษัทดังกล่าว ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี จึงทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันแล้ว โดยที่ผู้ฟ้องคดีได้สังเกตเห็นผลแล้วว่า

/บริษัท ทอรัส...

บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งเป็นหนึ่งในหกบริษัทที่ยื่นซองเสนอราคาจะได้รับประโยชน์จากการกระทำของผู้ฟ้องคดี และเป็นการตัดโอกาสผู้เสนอราคารายอื่นและรายใหม่ๆ ในการเข้าสู่ราคา ในกรณีที่มีการประกวดราคาใหม่ ทั้งยังทำให้ราชการเสียประโยชน์ที่อาจจะได้ผู้เสนอราคาที่ต่ำกว่าและมีคุณสมบัติดีกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แม้ว่าการประกวดราคาจ้างก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี (ครั้งที่ ๒) ผู้เข้าเสนอราคาทั้ง ๖ ราย ต่างมีคุณสมบัติการมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง วงเงินไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท แต่โดยที่การเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายละเอียดใหม่ในเวลาต่อมา มิได้ทำให้ผู้เข้าเสนอราคาจำนวน ๔ ราย ที่ขาดคุณสมบัติด้านอื่น และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ที่เสนอราคาสูงกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด นั้น กลายเป็นผู้มีสิทธิเข้าเสนอราคาอันเนื่องมาจากมีต้องถือคุณสมบัติเกี่ยวกับการมีผลงานสร้างโรงแรมดังกล่าวมาก่อนก็ตาม แต่กรณีดังกล่าวก็เป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายละเอียดในสาระสำคัญ ซึ่งหากแบบที่มีการแก้ไขดังกล่าวได้มีมาตั้งแต่มีการประกาศประกวดราคา ย่อมอาจทำให้บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด สามารถเข้าเสนอราคาได้ต่ำกว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้รับจ้าง อีกทั้งอาจทำให้มีผู้เสนอราคารายใหม่ที่ไม่มีความสัมพันธ์ด้านผลงานการสร้างโรงแรมตามเงื่อนไขดังกล่าวสามารถเข้าเสนอราคาได้ อันมีลักษณะเป็นการแข่งขันอย่างเป็นธรรม อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นว่า การแก้ไขแบบแปลนดังกล่าวมิได้ทำให้ผู้เสนอราคา รายอื่น นอกจากรายที่ได้รับการว่าจ้างกลายเป็นผู้มีสิทธิเข้าเสนอราคาแต่อย่างใด นั้น จึงมีอาจรับฟังได้ สำหรับข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหลักสำคัญในการพิจารณาว่าการเปลี่ยนแปลงรายการละเอียดหรือเงื่อนไขดังกล่าวมีผลทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกันหรือไม่ เช่น หากการเปลี่ยนแปลงรายการละเอียดหรือเงื่อนไขมีผลทำให้ผู้ชนะการประกวดราคาเปลี่ยนแปลงไป หรือผู้เข้าประกวดราคาจะต้องไปคำนวณราคาใหม่ ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน จะต้องยกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น เพื่อดำเนินการประกวดราคาใหม่ แต่หากหัวหน้าส่วนราชการเห็นว่า แม้จะเป็นกรณีเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายการละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคาก็ตาม แต่หากไม่ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาก็สามารถดำเนินการตามผลการประกวดราคาต่อไปได้ ซึ่งระเบียบดังกล่าวมิได้ให้อำนาจหัวหน้าส่วนราชการใช้ดุลพินิจอย่างอิสระว่าจะพิจารณายกเลิกหรือไม่ยกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้นๆ แต่อย่างใด หากแต่การพิจารณาดังกล่าวต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบส่วนเหตุว่าการประกวดราคาครั้งนั้นๆ เข้าเงื่อนไขที่จะต้องยกเลิกการประกวดราคาตามนัยข้อ ๕๓ ของระเบียบดังกล่าวหรือไม่ หากเข้าเงื่อนไขแล้วหัวหน้าส่วนราชการต้องดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาเท่านั้น จะใช้เหตุหรือความเหมาะสมในเรื่องอื่นๆ ที่มีได้เป็นไปตามเงื่อนไข

/ตามข้อ ๕๓...

ตามข้อ ๕๓ มาเป็นเหตุไม่ยกเลิกการประกวดราคาไม่ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดในสาระสำคัญ และการแก้ไขในลักษณะดังกล่าวเป็นผลให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาแล้ว และข้อเท็จจริงดังกล่าวประจักษ์ชัดแก่ผู้ฟ้องคดีตามเนื้อความในเอกสารเกี่ยวกับการประกวดราคาที่ผู้ฟ้องคดีต้องนำมาพิจารณาประกอบการอนุมัติและทำสัญญาจ้างกับบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และผู้ฟ้องคดีย่อมมีอาจตีความเป็นอื่นไปได้ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามอุทธรณ์ว่า เรื่องดังกล่าวเป็นอำนาจดุลพินิจของหัวหน้าส่วนราชการ โดยที่มิได้พิจารณาถึงองค์ประกอบส่วนเหตุดังกล่าวจึงมีอาจรับฟังได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาและใช้อำนาจหน้าที่ไปโดยมิชอบและโดยทุจริต ดังจะเห็นได้จากการเรียกบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เข้ามาเสนอราคาใหม่ โดยที่ไม่ได้มีการยกเลิกการประกวดราคา เป็นการเจาะจงจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้เข้าทำสัญญาโดยตรง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ให้กับบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการและมหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากเป็นผลให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงต้องว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคาที่ไม่มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่แล้วว่า การประกวดราคาได้ดำเนินการมาโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการ เมื่อความเสียหายดังกล่าวเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔ และกฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ (ปัจจุบันได้แก่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗)

สำหรับมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา โดยผู้บังคับบัญชาทั่วไป แต่ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ย่อมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะดำเนินการได้ส่วนข้อเท็จจริง และเมื่อข้อกล่าวหาใดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่ามีมูลความผิดแล้ว พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ (๑) และมาตรา ๙๒ บัญญัติให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้ง

/ความเห็น...

ความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิใช่เป็นการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาทั่วไป หากแต่เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ จึงมีอาจรบฟังได้เช่นกัน ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ในกรณีที่มีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดี นั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติทำนองเดียวกันว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์ อาจให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ ดังนั้น จะเห็นว่า บทบัญญัติของกฎหมายมาตราดังกล่าว มีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนเพื่อต้องการต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งหน้าที่สอนหรือวิจัย หรือทำหน้าที่เฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวรับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามเรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ ที่ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์เพื่อต้องการต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่เฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวรับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น อีกทั้งยังปรากฏว่า ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติตามมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนดมิได้ จึงเห็นได้ว่าแม้ว่าความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาจะเกิดขึ้นภายหลังจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวก ดังที่ศาลปกครองชั้นต้น ได้พิจารณาข้อเท็จจริงก็ตาม แต่หลักกฎหมายที่ถูกสถาปนาขึ้นตามมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็คือ การห้ามมิให้ต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งบริหาร เนื่องจากมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ มีไว้เพื่อตำแหน่งทางด้านวิชาการเท่านั้น ส่วนความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาและการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภายหลังนั้น เป็นเพียงการย้าเพื่อให้เกิด

/ความชัดเจน...

ความชัดเจนในหลักการดังกล่าวที่เป็นลายลักษณ์อักษร มิให้สับสนในทางปฏิบัติเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ระบุว่า ปรับปรุงการกำหนดหลักเกณฑ์การต่อเวลาราชการของผู้ดำรงตำแหน่งวิชาการเสียใหม่ เพื่อให้การต่อเวลาราชการเป็นไปตามความจำเป็น เพื่อประโยชน์แก่การสอนหรือวิจัย และตามความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาเท่านั้น หากมีผลให้เสมือนหนึ่งว่าหลักกฎหมายดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังจากที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นแต่อย่างใดไม่ แม้ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ จะมีตำแหน่งทางวิชาการโดยเป็นรองศาสตราจารย์ แต่เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นอธิการบดี และรองอธิการบดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสถานะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๒๖ และตราบใดที่ยังไม่กลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม ผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่มีความสมบูรณ์ที่จะต่อเวลาราชการได้ ดังนั้น การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีไม่มีสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่มีสิทธิรับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ด้วยเหตุผลข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอาจเห็นฟ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้ โดยที่บทบัญญัติมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีข้อความชัดเจน จึงเป็นเรื่องยากที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นอาจารย์ในคณะนิติศาสตร์จะเข้าใจโดยสับสนในทางที่เป็นคุณแก่ตนเช่นนั้น อีกทั้งเมื่อมีปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับพวกก็มีได้ดำเนินการขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาหรือหน่วยงานใด เพื่อพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ข้อยุติเสียก่อนว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย หรือหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่บังคับใช้อยู่ในขณะนั้น สามารถนำมาใช้ขยายเวลาราชการให้กับข้าราชการในตำแหน่งบริหารได้หรือไม่ ซึ่งแท้จริงแล้วการขยายเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกนั้น เป็นการกระทำที่สืบเนื่องมาจากกรณีผู้ฟ้องคดีได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง อีกวาระหนึ่ง (วาระการดำรงตำแหน่ง ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ ถึง ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐) โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงให้แต่งตั้งนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และนายคิม ไชยแสนสุข ให้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย และรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ตามลำดับ ทั้งนี้ นายคิม ในฐานะรองอธิการบดีฝ่ายบริหารได้เสนออธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงพิจารณาในเรื่องขออนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จำนวน ๑ อัตรา และขออนุมัติบรรจุผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวในระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย ซึ่งนายเฉลิมพล ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี มีคำสั่งให้เสนออนุกรรมการสามัญ (อ.ก.ม.) มหาวิทยาลัยรามคำแหง และ

/ในการประชุม...

ในการประชุม อ.ก.ม. ซึ่งมีนายเฉลิมพล เป็นประธาน และนายคิมเข้าร่วมประชุม ที่ประชุมมีมติอนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัย และว่าจ้างผู้ฟ้องคดีตามที่เสนอ ต่อมาเมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ แจ้งเรื่องการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา นายเฉลิมพล ในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ได้อาศัยอำนาจตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงและมติ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๕๗๙/๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีนายเฉลิมพล และนายคิม เป็นประธานกรรมการ และรองประธานกรรมการตามลำดับ และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ได้มีมติอนุมัติให้ขยายเวลาให้ผู้ฟ้องคดี เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปถึงสิ้นปีงบประมาณเมื่ออายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ โดยมีนายเฉลิมพล ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี ลงชื่อประกาศมติดังกล่าว และต่อมา รองศาสตราจารย์นพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและแผน รักษาการแทนอธิการบดี ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ สั่งให้ขยายเวลาราชการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีชื่อผู้ฟ้องคดีอยู่ในบัญชีดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ ยังปรากฏต่อมาภายหลังว่า เมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหาเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีกับพวกว่าเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จนกระทั่งมีการยกเลิกคำสั่งขยายเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกไปแล้วนั้น นายเฉลิมพล และนายคิม ยังได้ดำเนินการว่าจ้างผู้ฟ้องคดีกับพวกให้เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยทุกปี จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีพ้นวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพล และนายคิม จึงมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทนเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการขยายเวลาราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีกับพวกที่เกษียณอายุราชการ การกระทำความผิดดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสามและวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และเป็นความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นผลโดยตรงจากการที่ผู้ฟ้องคดีใช้อำนาจโดยมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ต้องเบิกจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการจากงบประมาณแผ่นดิน การที่

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในส่วนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการโดยอาศัยการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการข้ามขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษากำหนดไว้ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เมื่อผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจชี้มูลความผิด ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดที่กระทำความผิดทางวินัยตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๙๑ ได้แยกกระบวนการดำเนินการทางวินัย และทางอาญาต่างหากจากกัน โดยมีได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึง สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ อีกทั้ง มาตรา ๙๑ (๑) ก็มีได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิด ทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เนื่องจากหากความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัย ซึ่งเป็นการกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการรวมอยู่ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ย่อมมีอำนาจ ที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดที่พิจารณาได้ความ ตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๕/๒๕๕๒ ซึ่งพิพากษาว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจที่จะฟังข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนมาวินิจฉัยชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อ ในหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง ได้ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมหรือไต่สวน ข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อีก และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ นอกจากนี้ มาตรา ๙๒ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ยังได้กำหนดให้ ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก โดยให้ถือเอารายงานเอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา อันแสดงให้เห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่น นอกจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือ

/ความผิด...

ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัย ในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๙๒ ได้ อีกทั้ง ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ โดยมีอาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยเพื่อดำเนินการกับผู้ถูกกล่าวหาตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยข้อเท็จจริงและมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ต้องฟังเป็นยุติเนื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้โดยครบถ้วนแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยพยานหลักฐานจากการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดดังกล่าวโดยมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ด้วยเหตุผลข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอาจเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการและพ้นจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ตามความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยนายภาวิช ทองโรจน์ เลขาธิการคณะกรรมการอุดมศึกษา ขณะนั้น เป็นผู้ลงนามประกาศสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการ แต่ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ ต่อไป เนื่องจากยังดำรงตำแหน่งตามวาระ ๔ ปี อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหงในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๗ มีมติอนุมัติจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย โดยเบิกจ่ายค่าจ้างจากเงินรายได้ของ

/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัยรามคำแหงประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ และได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๒๔๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๗ ซึ่งในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้าร่วมประชุมในฐานะประธาน อ.ก.ม. แต่มีนายเฉลิมพล ศรีหงส์ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ทำหน้าที่แทน ต่อมา ได้มีประกาศใช้ บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยให้เหตุผลในหมายเหตุว่า โดยที่สถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาระดับปริญญา จะต้องมารวมอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ แต่เนื่องจากข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐอยู่ภายใต้ระบบการบริหารงานบุคคลที่แตกต่างกันได้แก่ ก.ม. ก.ค. และ ก.พ. ดังนั้น เพื่อให้การบริหารงานบุคคลของข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีความเสมอภาค เป็นเอกเทศ และสอดคล้องกับภารกิจโดยคำนึงถึงความเป็นอิสระ และความเป็นเลิศทางวิชาการและวิชาชีพ จึงสมควรกำหนดให้มีองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาขึ้นเป็นการเฉพาะ โดยให้คณาจารย์และบุคลากรที่เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาสังกัดองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้มีคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เรียกโดยย่อว่า ก.พ.อ. ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารงานบุคลากรรูปแบบใหม่ และให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไปเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด แม้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แล้ว แต่ก็ยังไม่มีสถาบันอุดมศึกษาใดเสนอให้รองศาสตราจารย์หรือศาสตราจารย์ผู้ได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัย จะต้องรอหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนดเสียก่อน โดยมี ก.ม. ซึ่งเป็นองค์การดูแลการบริหารบุคคลข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมาย (ฉบับที่ ๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ทำหน้าที่ ก.พ.อ. ไปพลางก่อน ระหว่างนั้นได้มีการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ มีมติกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และได้มีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เวียนให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ทราบ และปฏิบัติ โดยหนังสือเวียนดังกล่าวกำหนดว่าเมื่อสภามหาวิทยาลัย/สถาบัน พิจารณาความเหมาะสมแล้ว ให้แจ้งรายชื่อ ตำแหน่ง เลขประจำตำแหน่ง และอัตราเงินเดือนที่จะบรรจุไปยัง

/สำนักงาน...

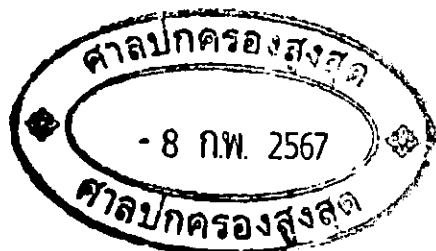
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาโดยด่วนเพื่อจักได้ดำเนินการขออนุมัติตำแหน่งจากคณะกรรมการกำหนดเป้าหมายและนโยบายกำลังคนภาครัฐ (คปร.) ต่อไป สำหรับมหาวิทยาลัย/สถาบันที่มีตำแหน่งอยู่แล้วให้ดำเนินการออกคำสั่งบรรจุได้ โดยมีสำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นฝ่ายดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการที่กำหนดไว้แล้ว ซึ่งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.ม. ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. กำหนด ไม่มีข้อความใดกำหนดไว้อย่างชัดเจนหรือมีข้อความทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่า ผู้ได้รับการต่อเวลาราชการ ไม่สามารถดำรงตำแหน่งทางการบริหารได้ ข้อความทำนองนี้ไม่ต้องใช้ศัพท์ทางเทคนิค ไม่ต้องมีการตีความ ไม่ต้องมีการหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งมหาวิทยาลัยศิลปากรก็ดำเนินการไปทำนองเดียวกันกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษารวม ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๑ มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์โดยใช้กับผู้เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ แต่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์ต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งทางวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย หรือทำหน้าที่เฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวรับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า มาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ห้ามมิให้ต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งบริหาร เนื่องจากมาตรา ๑๙ และมาตรา ๗๒ มีไว้เพื่อตำแหน่งทางด้านวิชาการเท่านั้น การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภายหลังเป็นเพียงการย้าเพื่อให้เกิดความชัดเจนในหลักการดังกล่าวที่เป็นลายลักษณ์อักษรมิให้สับสนในทางปฏิบัติ ซึ่งกรณีนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งใช้บังคับขณะนั้นได้กำหนดสิทธิเสรีภาพไว้ว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลจะกระทำมิได้เว้นแต่อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ ซึ่งรวมถึงสิทธิของผู้ที่เป็นข้าราชการด้วย การแก้ไขครั้งที่ ๒ มีการยกเลิกหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาทั้งสองฉบับ โดยมีการประกาศใช้หลักเกณฑ์ใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ซึ่งข้อ ๙ ระบุไว้ชัดเจนว่า ข้าราชการที่ได้รับการพิจารณาให้ต่อเวลาราชการและได้รับคำสั่งให้รับราชการต่อไปต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอนหรือวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถดำรงตำแหน่งทางการบริหารได้ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ และดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงก่อนพระราชบัญญัติ

/ระเบียบข้าราชการ...

ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จะใช้บังคับ และได้เกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ในขณะที่ ก.ม. ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. มีมติเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาราชการให้แก่ข้าราชการที่เกษียณอายุราชการ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว หลักเกณฑ์การขยายเวลาของข้าราชการเพียงจะมีการใช้ครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอต่ออายุราชการ โดยสุจริต แม้ต่อมา คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาเรื่องที่มาวิทยาลัยสุโขทัยหรือ การดำรงตำแหน่งทางบริหารของผู้ได้รับการต่อเวลาราชการ เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ ว่า ผู้ได้รับการต่อเวลาราชการต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอนหรือ วิจัยเท่านั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ในตำแหน่งทางการบริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ในขณะเดียวกันได้ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาก็ควรรู้ผลการหารือตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ แล้ว แต่ก็ไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาเพื่อให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงพิจารณาโดยทันที เพิ่งจะมีหนังสือ แจ้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงพิจารณาตามหนังสือด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖ (๒.๕)/๔๐๔๖ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ ต่อมา ในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีคำสั่งที่ ๖๒๘/๒๕๔๙ ยกเลิกการขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆสิต อินทวงศ์ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีบันทึกข้อความที่ ศธ ๐๕๐๙.๖ (๑.๒)/๕๗๖๖ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ ลงนามโดยนายภาวิช ทองโรจน์ แจ้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า ให้ปฏิบัติตามความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และเรื่องเสร็จที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ โดยแจ้งว่า กรณีของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้รับการขยายเวลาราชการ ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอธิการบดีได้ จึงขอให้เสนอ กรณีปัญหาของผู้ฟ้องคดีต่อสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงเพื่อพิจารณาดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายต่อไป แสดงให้เห็นว่า แม้แต่นายภาวิช เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ก็ไม่ทราบหลักเกณฑ์ที่เวียนให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ปฏิบัติว่าผู้ได้รับการต่อเวลาราชการ ไม่สามารถดำรงตำแหน่งทางบริหารได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะ อาจารย์ในคณะนิติศาสตร์สามารถเข้าใจพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่แก้ไขได้ หรือหากมีปัญหาข้อกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีกับพวก ก็มิได้ดำเนินการหารือคณะกรรมการกฤษฎีกา หรือหน่วยงานใด นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นหน่วยงานดำเนินเรื่องการขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดี เหตุใดคณะกรรมการไต่สวน ป.ป.ช. ไม่มีการสอบข้อเท็จจริงจากคณะกรรมการดังกล่าวว่า หนังสือที่เวียนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา ให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ถือปฏิบัตินั้นมีความหมายอย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแต่เพียงหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และ

/เรื่องเสร็จ...

เรื่องเสร็จที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ แล้วชี้มูลผู้ฟ้องคดีกับพวกว่ามีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน
 ในลักษณะต่างตอบแทน เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการขยายเวลาราชการ
 เพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ได้รับความเสียหาย มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง การอนุมัติให้ขยายเวลาราชการเป็นอำนาจ
 ของสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่ใช่อำนาจการพิจารณาของนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ หรือนายคิม
 ไชยแสนสุข เหตุที่เกิดขึ้น เกิดจากหลักเกณฑ์การขยายเวลาของข้าราชการที่ ก.ม. ปฏิบัติหน้าที่
 แทน ก.พ.อ. ไม่มีความชัดเจน เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงส่งรายชื่อผู้รับการขยายเวลาราชการ
 ให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณา ก็ไม่มีการทักท้วง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 ไม่ได้ตรวจสอบว่า หลังจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงส่งรายชื่อให้สำนักงานคณะกรรมการ
 การอุดมศึกษาพิจารณาแล้ว ขั้นตอนกระบวนการต่อไปเป็นเช่นใด สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๑๙ (๔)
 ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
 ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาใช้บังคับย้อนหลัง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
 ขณะมีการสอบสวนและพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาตรา ๑๙ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 มีอำนาจหน้าที่ตาม (๔) คือ ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน
 ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ส่วนมาตรา ๘๔ เป็นเรื่องให้ผู้กล่าวหายื่นคำกล่าวหา
 เป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อของตนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สำนักงาน ป.ป.ช. รายงานผลการไต่สวน
 และส่งเรื่องให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี
 ตามหนังสือ ด่วน ที่ ปช. ๐๐๑๓/๕๘๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ซึ่งมาตรา ๑๙
 และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ ๒)
 พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔ จึงเป็นการอ้างกฎหมายที่ออกภายหลัง
 มาอ้างอุทธรณ์กับผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยจึงไม่ถูกต้อง
 ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่น
 นอกจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นตามมาตรา ๙๒ ได้อีก
 ทั้งผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 มีมติ โดยมีอาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยเพื่อดำเนินการกับผู้ถูกกล่าวหาตามกฎหมาย
 หรือระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลได้ โดยอ้างคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ
 ที่ ๒/๒๕๔๖ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิด
 โดยมีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายหรือระเบียบ

/หรือข้อบังคับ...

หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประการหนึ่ง ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่มีการสอบสวนผู้ฟ้องคดี ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยในส่วนที่เกี่ยวกับวินัย นั้น ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในส่วนที่เกี่ยวกับมูลความผิดทางอาญานั้น ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น การกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงถือเป็นมูลความผิดทางวินัย อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัย จึงมีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่นจึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีได้ยกเรื่องอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขึ้นกล่าวอ้างก็ตาม แต่โดยที่การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษทางวินัย เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากต้องพิจารณารูปแบบขั้นตอน และวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติในการออกคำสั่งทางปกครอง ตลอดจนเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองว่าเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจภายในขอบเขตแห่งเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่งทางปกครองหรือไม่แล้ว ยังต้องพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่ง รวมถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในทุกกระบวนการก่อนออกคำสั่งด้วย และประเด็นเรื่องอำนาจของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาไปได้ตามข้อ ๙๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กระทำการดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ จึงยังไม่ถึงที่สุด ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ นั้น ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา ที่ อ. ๗๑๑/๒๕๕๙ วินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าววินิจฉัยแต่เพียงว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วว่า

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้วไม่ได้ ก็มีผลเพียงให้คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยุติในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาและออกคำสั่งทางปกครองเท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่ออำนาจตุลาการในการตรวจสอบคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ และไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ตลอดจนมาตรการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด

ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด นางวิณัญญา แสงสุข ทายาทของผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ แกลงต่อศาลว่า นายรังสรรค์ แสงสุข ผู้ฟ้องคดี และในฐานะผู้อุทธรณ์ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ จึงขอเข้าแทนที่ผู้ฟ้องคดีผู้ถึงแก่ความตาย ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาต

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดว่า หลังจากที่อัยการสูงสุดส่งเรื่องคืนประธานกรรมการ ป.ป.ช. ตามนัยมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติให้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดีโดยยื่นฟ้องต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางในคดีหมายเลขดำที่ อท. ๓๙๒/๒๕๖๐ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลกรณีผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงทุจริตการประกวดราคาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง และศาลได้ประทับรับฟ้องไว้แล้ว ต่อมาคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ผู้ฟ้องคดีถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๐ ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อจำเลยถึงแก่กรรมแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙ (๑) จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีจากสารบบความเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๐

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัดคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับจัดสรรงบประมาณ จำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท เพื่อดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ซึ่งมีลักษณะเป็นอาคาร ๒ หลัง มีพื้นที่ต่อเนื่องกัน มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ว่าจ้างบริษัท เทสโก้ จำกัด และบริษัท อีสตานา อาร์คิเทค จำกัด เป็นผู้ออกแบบ ประมาณราคากลางเป็นเงินจำนวน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท โดยแบบแปลนอาคารเรียนแบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ อาคารส่วนเรียนรวมและปฏิบัติการ สูงไม่ต่ำกว่า ๑๗ ชั้น ใช้เป็นห้องเรียน สถานที่ทำงาน และอาคารส่วนปฏิบัติการวิทยาการการจัดการโรงแรม สูงไม่ต่ำกว่า ๗ ชั้น ใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ มีทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ออกประกาศมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรื่อง ประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ และมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเพื่อดำเนินการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี และได้มีการจัดทำประกาศกำหนดคุณสมบัติผู้เสนอราคาโดยต้องมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ซึ่งในการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารดังกล่าว ครั้งแรก มีผู้สนใจซื้อแบบจำนวน ๑๒ ราย มีผู้ยื่นซองประกวดราคา ๒ ราย แต่มีผู้เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๐ รายงานผลการพิจารณาประกวดราคาต่อผู้ฟ้องคดี (ผ่านหัวหน้างานพัสดุ) ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาอนุมัติเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๐ ให้ออกใบแจ้งผลการประกวดราคาในครั้งดังกล่าว และให้ดำเนินการประกวดราคาใหม่โดยเร็ว ต่อมา นายจักรกรูร โขตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๐ ขออนุมัติประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง (ครั้งที่ ๒) และขอเสนออนุมัติแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลางและคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๑๐/๒๕๔๐ และ ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๐ ให้ดำเนินการประกวดราคาและอนุมัติแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาและคณะกรรมการกำหนดราคากลางชุดเดิม พร้อมกับออกประกาศมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรื่อง ประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๐ มีผู้มายื่นซองเสนอราคา รวม ๖ ราย คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ตรวจสอบคุณสมบัติ ใบเสนอราคา รายละเอียด

/เอกสารต่างๆ...

เอกสารต่างๆ แล้วเห็นว่า มีผู้เสนอราคาถูกต้องเพียง ๒ ราย คือ ๑. บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาค่าก่อสร้าง เป็นเงิน ๕๙๔,๘๘๒,๕๑๘.๘๓ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอนอาคาร เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และ ๒. บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาค่าก่อสร้าง เป็นเงิน ๖๑๙,๖๕๔,๔๕๖ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอนอาคาร เป็นเงิน ๒๘๘,๐๐๐ บาท และเมื่อเปรียบเทียบราคาแล้ว บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด จึงได้เรียกมาต่อรองราคา บริษัทดังกล่าวได้ลดราคาให้คงเหลือเป็นเงินค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอน เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งยังสูงกว่างบประมาณอีก ๒๒,๓๑๓,๐๐๐ บาท หรือเกินร้อยละ ๓.๙๒ แต่ต่ำกว่าราคากลาง เป็นเงิน ๓๗,๘๘๖,๔๘๘.๙๐ บาท (ราคากลาง ๖๒๙,๘๘๖,๔๘๘.๙๐ บาท เอกสารในสำนวนคดีศาลปกครองสูงสุด ลำดับที่ ๒/๒๗๑) หรือต่ำกว่าราคากลางร้อยละ ๖.๐๑ กำหนดแล้วเสร็จ ๗๕๐ วัน ยื่นราคา ๑๘๐ วัน คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้ฟ้องคดี (ผ่านหัวหน้างานพัสดุ) รายงานผลการพิจารณาประกวดราคา โดยเห็นว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาค่าก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงิน ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาที่เหมาะสมแล้ว เห็นควรเสนอสำนักงบประมาณ จัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมจำนวน ๒๒,๓๑๓,๐๐๐ บาท เพื่อสมทบงบประมาณเดิม ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย ผู้มีอำนาจอนุมัติวงเงินค่าจ้างในกรณีพิพาทนี้ ตามคำสั่งทบวงมหาวิทยาลัย ที่ ๕๕/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ จึงได้อนุมัติตามที่คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเสนอ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๙๒๑ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๐ และที่ ทม ๐๙๐๑/๒๙๒๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๐ ถึงสำนักงบประมาณ ขออนุมัติ งบประมาณเพิ่มเติมและขออนุมัติแบบรูปารายการของอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่เจ้าหน้าที่ของสำนักงบประมาณแจ้งว่า ไม่สามารถอนุมัติ แบบรูปารายการในส่วนของอาคารที่ก่อสร้างเป็นห้องพักเพื่อเป็นอาคารวิทยากรการจัดการโรงแรมได้ เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้าและต้องเสียงบประมาณต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงได้มีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ขอลอนเรื่องคืนจากสำนักงบประมาณ จากนั้นมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ให้สถาปนิกผู้ออกแบบ แก้ไขรูปแบบของอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในส่วนของอาคารที่ก่อสร้างเป็นห้องพัก เพื่อเป็นอาคารวิทยากรการจัดการโรงแรมให้เหมาะสม จากเดิมที่เป็นอาคารส่วนปฏิบัติการ วิทยากรการจัดการโรงแรมที่มีความสูง ๗ ชั้น เปลี่ยนเป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น เพื่อใช้เป็น อาคารสำหรับการเรียนการสอนแทน ซึ่งสถาปนิกผู้ออกแบบได้ประมาณราคากลางใหม่เป็นเงิน

/จำนวน...

จำนวน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท (เอกสารในสำนวนคดีศาลปกครองสูงสุด ลำดับที่ ๒๙/๑๗) และนายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดีให้มีหนังสือถึงสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติแบบรูปรายการต่อไป ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๕๗๒ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถึงสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปรายการละเอียด งบประมาณค่าก่อสร้าง จำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๐ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ประชุมร่วมกันโดยเชิญบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ ซึ่งบริษัทได้ลดราคาให้คงเหลือ ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีหนังสือที่ ทม ๐๙๐๑/๔๐๔๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ ถึงสำนักงบประมาณ ส่งการแก้ไขรูปแบบรายการก่อสร้างอาคารเรียนรวมเพื่อขออนุมัติงบประมาณเพิ่มเป็นเงิน จำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ เรื่อง การประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยเสนอผู้ฟ้องคดี (ผ่านหัวหน้างานพัสดุ) ว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้รับจ้างเสนอราคาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการเป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท สูงกว่างบประมาณเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท หรือเกินร้อยละ ๓.๗๙ (งบประมาณ ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท) แต่เป็นราคาที่เหมาะสมและไม่เกินราคากลาง เห็นสมควรเสนอสำนักงบประมาณจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท เพิ่มสมทบงบประมาณเดิมจำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และเมื่อนายจักรางกูร หัวหน้างานพัสดุ ได้พิจารณาหนังสือดังกล่าวแล้วได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดี ผ่านนายธีระ ทองประกอบ (ผู้อำนวยการกองคลัง) โดยเห็นว่าการก่อสร้างอาคารมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา ไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ ทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคา ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกเลิกการประกวดราคาดังกล่าวแต่อย่างใด ในขณะเดียวกัน สำนักงบประมาณ ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ถึงผู้ฟ้องคดีว่า ได้อนุมัติแบบรูปรายการและงบประมาณตามที่ได้ออกจัดสรรงบประมาณ จำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท จากนั้นหัวหน้างานวินัยและนิติการได้มีความเห็นต่อท้ายหนังสือของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ฉบับลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ และหนังสือของนายจักรางกูร หัวหน้างานพัสดุ ฉบับลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ โดยหนังสือของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ฉบับลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่เสนอผู้ฟ้องคดี (ผ่านหัวหน้างานพัสดุ) หัวหน้างานวินัยและนิติการได้เสนอความเห็นถึงผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ว่า เห็นควรเสนอผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้จ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ

๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นจำนวนเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้เสนอผู้ฟ้องคดี (ผ่าน ทน.สธก.) เพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบอนุมัติตามที่เสนอเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติเห็นด้วยกับคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา เมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ส่วนหนังสือของนายจรัญกร ห้วหน้างานพัสดุ ฉบับลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ ที่ขอให้ยกเลิกการประกวดราคานั้น หัวหน้างานวินัยและนิติการได้มีความเห็นถึงผู้อำนวยการกองเจ้าหน้าที่ว่า อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการเป็นเรื่องที่ยกเลิกการประกวดราคาแล้วเพื่อนำไปประกวดราคาแล้วเพื่อความเหมาะสมกับการใช้อาคารได้ปรับแก้ไขแบบ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงไม่ได้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบเนื่องจากได้พิจารณาจากรายที่ต่ำสุด โครงสร้างของอาคารยังคงเป็นตามเดิม โดยสถาปนิกผู้ออกแบบชี้แจงเหตุผลไว้แล้ว จากนั้นผู้อำนวยการกองเจ้าหน้าที่ได้เสนอผู้ฟ้องคดี (ผ่าน ทน.สธก.) เพื่อโปรดทราบ เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีรับทราบในวันเดียวกัน และได้ลงนามทำสัญญาจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ มีผู้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้กระทำการทุจริตในการอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยในขณะที่ยังไม่ได้ทำสัญญาจ้างบริษัทดังกล่าว มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคาโดยมิได้ยกเลิกการประกวดราคา แต่กลับให้บริษัทดังกล่าวทำการเสนอราคาใหม่ และทำสัญญาจ้างตามรูปแบบที่แก้ไข ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๓๔๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ คำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน และแต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามที่มีการกล่าวหา หลังจากคณะอนุกรรมการไต่สวนพิจารณาและมีความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีมติว่า การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบแปลนการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในส่วนของอาคารสูง ๗ ชั้น ซึ่งเดิมกำหนดให้เป็นส่วนปฏิบัติการจัดการโรงแรมมาเป็นอาคารสูง ๘ ชั้น นั้นเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมิได้สั่งการให้ยกเลิกการประกวดราคาตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่กลับพิจารณาทำสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ

๒๕ ปี กับบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ตามราคาใหม่ที่เสนอใหม่ การกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา และมีหนังสือ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันกระทำการเกี่ยวกับการมีคำสั่ง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกโดยมิชอบ เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับเรื่องกล่าวหาไว้พิจารณาและมีคำสั่งที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน เพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีตามข้อกล่าวหาดังกล่าว หลังจากคณะอนุกรรมการไต่สวนพิจารณาและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีกับพวก เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าว ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ด้วย เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับเมื่อมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการ ของผู้ฟ้องคดีกับพวก มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว แต่ปรากฏว่า นายเฉลิมพล ศรีหงษ์ และนายคิม ไชยแสนสุข ได้มีการดำเนินการว่าจ้างผู้ฟ้องคดีกับพวกเป็น พนักงานมหาวิทยาลัย โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและว่าจ้างทุกปี จนกระทั่ง ผู้ฟ้องคดีได้พ้นวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดี การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพล และนายคิมจึงมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทน เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากการขยายเวลาราชการให้กับผู้ฟ้องคดีกับพวกที่เกษียณ อายุราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ ซึ่งเบิกจ่ายจาก งบประมาณแผ่นดินเป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความเสียหาย มีมูลเป็นความผิด ทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ

/โดยจงใจ...

โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา และให้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และส่งรายงานไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาล ซึ่งมีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีตามฐานความผิดดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ตามมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีหนังสือลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ในคราวประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยถือตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เห็นฟ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีปัญหาต้องวินิจฉัยก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ

/ขององค์กร...

ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามนัยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หมวด ๑๑ ว่าด้วยองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติแยกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วยองค์การอัยการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งองค์กรเหล่านี้ล้วนเป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีทั้งอำนาจและหน้าที่หรือมีเฉพาะหน้าที่ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญขององค์กรนั้นก็ได้อำนาจและหน้าที่หรือมีเฉพาะหน้าที่ โดยในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๑๙ บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้หลายประการ ดังนั้น การจะพิจารณาว่าการดำเนินการใดๆ ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้เป็นการวินิจฉัยชี้ขาด ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้นหรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากถ้อยคำและเจตนารมณ์ทั้งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยองค์กรนั้นๆ เป็นสำคัญ เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และวรรคสอง บัญญัติเป็นข้อยกเว้นอำนาจของศาลปกครองว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น ซึ่งการพิจารณาว่าเรื่องใดถือเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญนั้น จะต้องพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ รวมทั้งลักษณะของการกระทำตามอำนาจหน้าที่ประกอบกัน กรณีที่รัฐธรรมนูญประสงค์จะให้การวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรใดเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น รัฐธรรมนูญต้องบัญญัติให้อำนาจดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน

/เมื่อทบทวนคดี...

เมื่อบทบัญญัติในส่วนอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติไว้แต่เพียงว่า ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม... ประกอบกับเมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตราอื่นๆ ในรัฐธรรมนูญแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติใดให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการชี้มูลความผิดทางวินัย มีเพียงพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ (๓) ที่บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และมาตรา ๙๑ (๑) บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าข้อกล่าวหาใดมีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ ซึ่งมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี จึงเห็นได้ว่า การชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังไม่เป็นที่สุด เพราะถ้าหากรัฐธรรมนูญต้องการให้เป็นที่สุด ก็จะมีบัญญัติไว้ทำนองเดียวกับอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ตามมาตรา ๒๓๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการการเลือกตั้งวินิจฉัยให้มีการเลือกตั้งใหม่หรือเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งก่อนการประกาศผลการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นที่สุด อีกทั้งมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาล และเป็นการจำกัดขอบเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดว่า การใช้อำนาจขององค์กร ตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองนั้น นอกจากจะต้องเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแล้ว ยังต้องเป็นการใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดอีกด้วย

/เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคณะบุคคลที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กำหนดแต่เพียงเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ประเภทองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และในขณะเดียวกันก็เป็นคณะบุคคลซึ่งมีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่ง หรือมติใดๆ ที่มีผลกระทบต่อบุคคล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ไม่มีบทบัญญัติใดที่จำกัดสิทธิของบุคคล ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในการฟ้องคดีต่อศาล และหากจะถือว่ากระบวนการตั้งแต่การไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จนกระทั่งมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย เป็นกระบวนการที่ไม่อยู่ภายใต้การตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายจากองค์กรใดๆ แล้ว ย่อมทำให้เกิดความแตกต่างกับกรณีของผู้บังคับบัญชาเป็นผู้เริ่มดำเนินการทางวินัย และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดทางอาญา ซึ่งกรณีดังกล่าว ผู้ถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกชี้มูลความผิดทางอาญายังคงมีสิทธิทางศาล อีกทั้งเมื่อพิจารณาคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ซึ่งวินิจฉัยแต่เพียงว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เป็นอันยุติ องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จึงพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้วไม่ได้ แต่มิได้วินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ประกอบกับต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๔๙ ว่า การที่คณะกรรมการการเลือกตั้งซึ่งเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญใช้อำนาจตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง (๕) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นที่ยุติ มีผลผูกพันองค์กรต่างๆ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่โดยที่คณะกรรมการการเลือกตั้งไม่ได้เป็นองค์กรที่รัฐธรรมนูญมอบหมายให้อำนาจตุลาการ จึงอยู่ภายใต้การตรวจสอบของศาล ซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการได้ ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เช่นเดียวกับกับคณะกรรมการการเลือกตั้งซึ่งมิใช่องค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการจึงอยู่ภายใต้การตรวจสอบของศาล ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเพียงการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ มิใช่การวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ อันจะเป็นข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และเมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณา

/พิพากษา...

พิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ ข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นนอกเหนือจากความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดี มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหา นั้นเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหา ผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย

/ตามฐานความผิด...

ตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นได้ว่า ข้อกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการไต่สวนและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หมายถึง เฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ ในลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย นอกจากสามกรณีดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการ ป.ป.ช. คงมีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริง และชี้มูลความผิดทางวินัยเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เมื่อกรณีพิพาทคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ในการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และในการออกคำสั่งขยายระยะเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้กับ ผู้ฟ้องคดีกับพวกโดยมิชอบ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น ความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จึงเป็นความผิดฐานอื่น

/นอกเหนือ...

นอกเหนือจากฐานทุจริตต่อหน้าที่ ซึ่งไม่ผูกพันผู้บังคับบัญชาจะต้องถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซ้ำมูลความผิดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ขณะเกิดมูลคดีพิพาทนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้... “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น... พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔ บัญญัติว่า การกำหนดอัตราเงินเดือน การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ การเลื่อนชั้น การโอน การสอบสวน การรักษาวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการและลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นส่วนราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง กฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การกำหนดตำแหน่ง และการให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง การบรรจุและการแต่งตั้ง การเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการ วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนซึ่งดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎทบทวนนี้ การใดที่มีได้กำหนดไว้ในกฎทบทวนนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน กฎ ก.พ. และระเบียบที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๒ บัญญัติว่า ให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชา

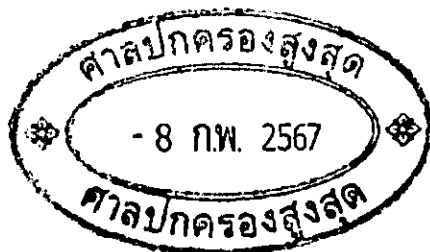

/และรับผิดชอบ...

และรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย... ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕ กำหนดว่า ในระเบียบนี้... “หัวหน้าส่วนราชการ” สำหรับราชการบริหารส่วนกลาง หมายความว่า อธิบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นนิติบุคคล... ข้อ ๕๓ กำหนดว่า หลังจากการประกวดราคาแล้วแต่ยังไม่ได้ทำสัญญาหรือตกลงซื้อหรือจ้างกับผู้เสนอราคารายใด ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการเป็นเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายการละเอียด หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคาซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะเกิดมูลคดีพิพาท ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่มีสถานะเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบข้อ ๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับจัดสรรงบประมาณให้ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยมีการออกแบบอาคารเชื่อมต่อกันเป็นอาคารสูง ๗ ชั้น และอาคารสูง ๑๗ ชั้น ในส่วนอาคารสูง ๗ ชั้น นั้นได้รับการออกแบบเป็นโรงแรมเพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ ส่วนอาคารสูง ๑๗ ชั้น นั้น ได้รับการออกแบบเป็นห้องเรียน สถานที่ทำงาน มีทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน และคณะกรรมการกำหนดราคากลางได้กำหนดราคากลางเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ออกประกาศมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรื่องประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ และมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเพื่อดำเนินการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี และได้มีการจัดทำประกาศกำหนดคุณสมบัติผู้เสนอราคาโดยต้องมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ซึ่งในการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารดังกล่าวครั้งแรก มีผู้สนใจซื้อแบบจำนวน ๑๒ ราย มีผู้ยื่นซองประกวดราคา ๒ ราย แต่มีผู้เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคา และทำการประกวดราคาใหม่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๐ ให้ดำเนินการประกวดราคาและอนุมัติแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาและคณะกรรมการกำหนดราคากลางชุดเดิม พร้อมกับออกประกาศมหาวิทยาลัยรามคำแหง เรื่อง ประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวม

/และปฏิบัติการ...

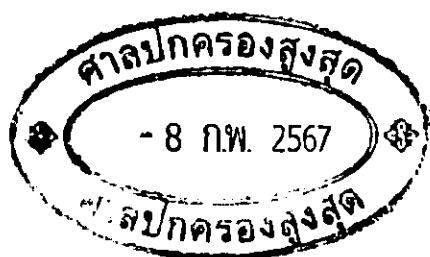
และปฏิบัติการ ๒๕ ปี ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๐ มีผู้มายื่นซองเสนอราคา รวม ๖ ราย คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ตรวจสอบคุณสมบัติ ใบเสนอราคา รายละเอียด เอกสารต่างๆ แล้วเห็นว่า มีผู้เสนอราคาถูกต้องเพียง ๒ ราย คือ ๑. บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาค่าก่อสร้าง เป็นเงิน ๕๙๔,๘๘๒,๕๑๘.๘๓ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอนอาคาร เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และ ๒. บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาค่าก่อสร้าง เป็นเงิน ๖๑๙,๖๕๔,๔๕๖ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอนอาคาร เป็นเงิน ๒๘๘,๐๐๐ บาท และเมื่อเปรียบเทียบราคาแล้ว บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด จึงได้เรียกมาต่อรองราคา บริษัทดังกล่าวได้ลดราคาให้คงเหลือเป็นเงินค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และให้ค่าตอบแทนรื้อถอนเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น มหาวิทยาลัยรามคำแหงอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ก่อนที่จะทำสัญญาจ้าง มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๙๒๑ และ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๙๒๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนุมัติงบประมาณเพิ่มเติมและขออนุมัติแบบรูปรายการอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งสำนักงบประมาณแจ้งว่าไม่สามารถอนุมัติแบบรูปรายการในส่วนของ อาคารที่ก่อสร้างเป็นห้องพักเพื่อเป็นอาคารวิทยากรการจัดการโรงแรมได้ เนื่องจากรายได้ จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้าและต้องเสี่ยงงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการ และบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ขอลอนเรื่องขออนุมัติแบบรูปรายการอาคาร ๒๕ ปี คืบ และได้ให้สถาปนิกผู้ออกแบบแก้ไข ปรับปรุงแบบแปลนอาคารจากอาคารส่วนปฏิบัติการวิทยากรการจัดการโรงแรมที่มีความสูง ๗ ชั้น เพื่อใช้ในการศึกษาวิชาการจัดการโรงแรม เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น เพื่อใช้เป็นอาคารสำหรับการเรียนการสอนแทน ซึ่งมีการประมาณราคากลางใหม่คิดเป็นเงินจำนวน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท และนายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดีให้มีหนังสือถึงสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติแบบรูปรายการต่อไป ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๕๗๒ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถึงสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปรายการละเอียด งบประมาณค่าก่อสร้าง จำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท และ ในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๐ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้ประชุมร่วมกันโดยเชิญ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ ซึ่งบริษัทได้ลดราคาให้คงเหลือ ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีหนังสือที่ ทม ๐๙๐๑/๔๐๔๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ ถึงสำนัก งบประมาณ ส่งการแก้ไขรูปแบบรายการก่อสร้างอาคารเรียนรวมเพื่อขออนุมัติงบประมาณเพิ่ม เป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้มี หนังสือลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๐ เรื่อง การประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและ

/ปฏิบัติการ...

ปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยเสนอผู้ฟ้องคดี (ผ่านหัวหน้างานพัสดุ) ว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้รับจ้างเสนอราคาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการเป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท สูงกว่างบประมาณเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท หรือเกินร้อยละ ๓.๗๙ (งบประมาณ ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท) แต่เป็นราคาที่เหมาะสมและไม่เกินราคากลาง เห็นสมควรเสนอสำนักงบประมาณจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท เพิ่มสมทบงบประมาณเดิมจำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และเมื่อนายจักรกร ห้วยนางงานพัสดุ ได้พิจารณาหนังสือดังกล่าวแล้วได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ เสนอผู้ฟ้องคดี ผ่านนายธีระ ทองประกอบ (ผู้อำนวยการกองคลัง) โดยเห็นว่าการก่อสร้างอาคารมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา ไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ ทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคา ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกเลิกการประกวดราคาดังกล่าวแต่อย่างใด ในขณะเดียวกัน สำนักงบประมาณ ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ถึงผู้ฟ้องคดีว่า ได้อนุมัติแบบรูปรายการและงบประมาณตามที่ได้ขอจัดสรรงบประมาณ จำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ในส่วนหนังสือของหัวหน้างานพัสดุ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ นั้น ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้ลงนามทำสัญญาจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ เพื่อดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ดังกล่าว

เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงข้างต้นเห็นได้ว่า การแก้ไขแบบรูปรายการละเอียดของอาคารจากอาคารสูง ๗ ชั้น เปลี่ยนเป็นอาคารสูง ๘ ชั้น ซึ่งในแต่ละชั้นมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขผังการจัดวางห้องจากรูปแบบเดิม หากเปรียบเทียบรายละเอียดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละชั้นของอาคารจากเอกสารในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เดิมอาคารได้รับการออกแบบเพื่อเป็นอาคารส่วนปฏิบัติการวิทยากรจัดการโรงแรมที่มีความสูง ๗ ชั้น มีลักษณะเป็นห้องพักของโรงแรม มีสระว่ายน้ำ ภัตตาคาร ห้องประชุม แต่เมื่อสำนักงบประมาณให้ข้อมูลแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า ไม่สามารถอนุมัติงบประมาณเพื่อสร้างอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น ได้ เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้าและต้องเสียงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถอนเรื่องขออนุมัติแบบรูปรายการอาคาร ๒๕ ปี คืน และให้สถาปนิกปรับปรุงแก้ไขแบบรูปรายการละเอียดของอาคารเปลี่ยนโครงสร้างอาคารจาก ๗ ชั้น เป็น ๘ ชั้น และมีได้มีการก่อสร้างห้องพักของโรงแรมตามแบบแปลนเดิมอีกต่อไป ลักษณะของห้องพักโรงแรมถูกเปลี่ยนให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ผนังกันห้องและห้องน้ำภายในห้องพักแต่ละห้องถูกดัดแปลงเปลี่ยนสภาพ

/เป็นห้องเรียน...

เป็นห้องเรียนเพื่อใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยแทน กรณียอมเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของการใช้อาคารเดิมถูกเปลี่ยนแปลงไป โดยเป็นการเปลี่ยนวัตถุประสงค์เดิมจากการใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงแรมเป็นเพื่อการเรียนการสอนแทน การแก้ไขแบบรูปรายการละเอียด ในกรณีนี้จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน กล่าวคือ เมื่อมีต้องก่อสร้างอาคาร เพื่อเป็นส่วนปฏิบัติการวิทยาการจัดการโรงแรม ผู้เสนอราคาที่ไม่มีคุณสมบัติในการก่อสร้างโรงแรม มาก่อน ย่อมอาจเข้าเสนอราคาในกรณีนี้ได้ หากมีการยกเลิกการประกวดราคาในกรณีพิพาทนี้ และเมื่อมีการการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา กรณีจึงไม่อาจนำราคาต่ำสุดที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอไว้ไปปรับลดหรือปรับเพิ่ม เป็นราคาสำหรับแบบรูปรายการละเอียดที่เปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญได้ ทั้งข้อเท็จจริง ปรากฏว่า นายจักรกรังกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างานพัสดุ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ (ผ่านผู้อำนวยการกองคลัง) ว่าการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี นั้น มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา ซึ่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณา ยกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ แม้จะเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้จ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ก็ตาม (วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐) แต่ก็เป็นวันก่อนที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงจะทำสัญญาจ้าง กับบริษัทดังกล่าว ตามสัญญาจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง สัญญาเลขที่ ๒๔/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจึงทราบถึงข้อสังเกตของหัวหน้างานพัสดุเกี่ยวกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดแล้วก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงนามในสัญญาจ้าง ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะพิจารณายกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้ แล้วดำเนินการเพื่อให้มีการประกวด ราคาใหม่ ตามนัยข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ผู้ฟ้องคดี มิได้ดำเนินการใดๆ กลับทำสัญญาจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เพื่อก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี เมื่อพิจารณาพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการที่ทราบถึง ข้อสังเกตของหัวหน้างานพัสดุเกี่ยวกับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบรูปรายการละเอียดในสาระสำคัญ ภายหลังการประกวดราคาแล้ว แต่มิได้ดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาดังกล่าว จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ส่วนการกระทำของผู้ฟ้องคดีจะเป็นการกระทำ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ นั้น เห็นว่า ในการกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าประกวดราคา ที่กำหนดให้ผู้เสนอราคาต้องมีผลงานก่อสร้างโรงแรม จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท เมื่อต่อมามีการแก้ไข

/แบบรูปรายการ...

แบบรูปรายการละเอียดของอาคาร โดยเปลี่ยนจากอาคารสูง ๗ ชั้น ที่มีวัตถุประสงค์เดิมเพื่อก่อสร้างโรงแรม เป็นอาคารสูง ๘ ชั้น ที่มีการแก้ไขแบบแปลนห้องเป็นห้องปฏิบัติการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนการสอนแทน โดยมีต้องดำเนินการก่อสร้างเป็นอาคารโรงแรมตามที่คุณสมบัติเดิมกำหนดไว้อีกต่อไป กรณียอมส่งผลให้ผู้เสนอราคาที่ไม่มีคุณสมบัติเกี่ยวกับผลงานการก่อสร้างโรงแรมย่อมจะมีสิทธิเข้าเสนอราคากับมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ หากผู้ฟ้องคดีดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาและดำเนินการประกาศประกวดราคาครั้งใหม่ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีย่อมเห็นผลได้อย่างแน่แท้ว่า บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด จะได้รับประโยชน์จากการไม่ยกเลิกการประกวดราคาดังกล่าวและได้ประโยชน์จากการเข้าทำสัญญาจ้างก่อสร้างกับมหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยไม่ต้องดำเนินการประกวดราคาใหม่ ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ทั้งการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้เสนอราคารายอื่นเข้าสู่กระบวนการเสนอราคาเพื่อเข้าสู่ราคาอย่างเป็นธรรม ทำให้ราชการเสียประโยชน์ที่จะได้ผู้เสนอราคาที่ต่ำกว่าและมีคุณสมบัติที่ดีกว่าบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ยกเลิกการประกวดราคา จึงเป็นการเอื้อประโยชน์ให้บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้เปรียบกว่าบริษัทอื่นๆ ที่จะเข้าดำเนินการเสนอราคาตามโครงการพิพาทนี้ อันเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่บริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยกเลิกการประกวดราคาและตกลงจ้างบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายมีอำนาจลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยร้ายแรงเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง กรณีออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้รับการขยายอายุราชการได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ขณะเกิดมูลคดีพิพาทนี้ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ระดับศาสตราจารย์ หรือระดับรองศาสตราจารย์ ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก หรือเทียบเท่า เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ วรรคสอง บัญญัติว่า การต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มิให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับ และให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด ซึ่ง ก.พ.อ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แจ้งให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงทราบตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมากที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยในเรื่องคุณสมบัติ กำหนดให้ผู้ที่ได้รับการขยายเวลาราชการต้องดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์หรือตำแหน่งรองศาสตราจารย์ เป็นผู้เกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป มีสุขภาพแข็งแรงผ่านการตรวจสุขภาพกาย สุขภาพจิต โดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของรัฐรับรองและรับรองไว้ไม่เกิน ๑ ปี ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย มีภาระงานตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนด

เมื่อข้อเท็จจริงแห่งคดีรับฟังได้ว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีดังกล่าวจึงอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้ภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมิให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับ และให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้การขยายเวลาราชการดังกล่าวเป็นการขยายเวลาราชการให้แก่ผู้เกษียณอายุราชการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และครั้งที่ ๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อไปจนถึงสิ้นปี

งบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ จำนวน ๑๔ ราย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการขยายเวลาราชการและยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยได้รับการพิจารณาและมีมติเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง การขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีมิได้เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่หรือการพิจารณาอนุมัติของผู้ฟ้องคดีโดยตรง อันจะถือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และในขณะที่มีการพิจารณาขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดแสดงให้เห็นถึงการห้ามมิให้ผู้ที่ได้รับการขยายเวลาราชการดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ทั้งหลักเกณฑ์ของ ก.พ.อ. กำหนดไว้แต่เพียงคุณสมบัติ วิธีการ และเงื่อนไขของผู้ที่จะได้รับการพิจารณาอนุมัติให้ขยายเวลาราชการไว้เท่านั้น มิได้กำหนดถึงข้อห้ามดังกล่าว แม้คณะกรรมการกฤษฎีกาจะได้ออกความเห็นโดยการตอบข้อหารือของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตามเรื่องเสรีจที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และข้อหารือของมหาวิทยาลัยศิลปากร ตามเรื่องเสรีจที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ โดยมีเนื้อหาโดยสรุปว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการขยายเวลาราชการตามมาตรา ๑๙ หรือมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอนหรือการวิจัยตามที่ได้อนุมัติให้รับราชการต่อไปเท่านั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ในตำแหน่งทางบริหารได้ก็ตาม ทั้งไม่ปรากฏว่าคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ เกิดขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือกระทำการโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัยการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับการขยายอายุราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีภายหลังจากผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการเกิน ๑ ปี เป็นการขัดต่อมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น เห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีอำนาจพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้โดยผลของมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่การจะลงโทษได้เพียงใดนั้น ต้องเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่ใช้บังคับในขณะนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

/ก่อนวันที่...

ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้บังคับ การพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะกระทำความผิด อันเป็นมูลเหตุให้เกิดคดีพิพาท ได้แก่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และโดยที่มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๑๐ ของกฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎทบทวน ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความใน พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้กำหนดให้วินัย และการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย เป็นไปตามที่กำหนดในกฎทบทวน การใดที่มีได้ กำหนดในกฎทบทวน ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน กฎ ก.พ. และระเบียบที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม เมื่อกฎทบทวนดังกล่าวมิได้มีการกำหนดเรื่องการพิจารณาลงโทษทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะ ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดี จึงต้องพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วย ระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ซึ่งมาตรา ๑๐๖ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณี ถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ขึ้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน ตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือมีกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา แม้ภายหลังผู้นั้นออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย ผู้มีอำนาจ มีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัยตามที่บัญญัติในหมวดนี้เสมือนหนึ่งว่า ผู้นั้นยังมีได้ออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีภายหลังจาก ที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการเกิน ๑ ปี จึงไม่ขัดต่อมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อคำสั่งสำนักงนคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการในความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการ กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานปฏิบัติ หน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กรณีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีกับพวก

/เพื่อทำหน้าที่...

เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัย ในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังกล่าวก็ตาม ก็ไม่ทำให้ผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ในกรณี การดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเปลี่ยนแปลงไป ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในส่วนของกรณีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีกับพวก เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงอีก การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

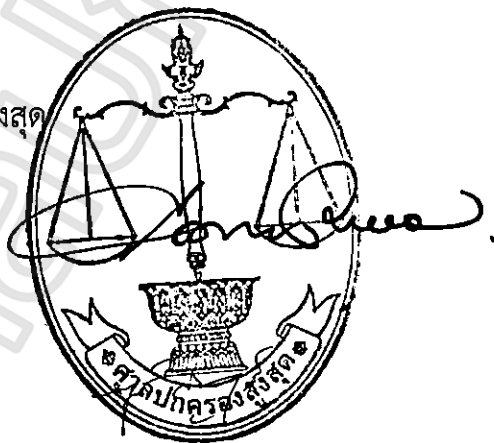
พิพากษายืน

นายภีรรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

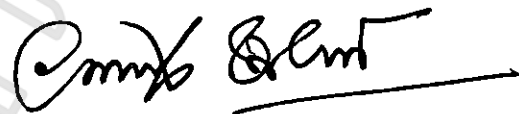

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันทร์สงเคราะห์

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๔๗๔/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่
อบ. ๒๑ /๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายอนุพงศ์ สุขเกษม ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก
นายอนุพงศ์ สุขเกษม พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด